

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS.

DACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.

NT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
R. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6. — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIE: PER VAK f 8. — (1/24 PAGINA).

EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELET 101
NG 21 DECEMBER 1945 16 BLZ. No. 6

KERSTNUMMER

Geen Phoenix, geen Senaat
Van 't kastje naar den muur,
Van Pollo tot Bestuur
De lintenjacht is zuur.
Is climax in den regel
De Vlaming, Vluim, de Vlegel
Dan ligt nu de culminatie
In Muller's imitatie
Facie.

Vaak liep ik vroeger ver te dolen
Tot waar bij groene stadsriolen
Faeces der menschheid samenscholen
Hier staan de uitgekotste leden
Die door de riolen gleden.
Hinderlijk als vette vliegen kleven
Deze lieden en geven
Wat in hun holle kiezen zit verscholen.
Slechts rotte mestvaaltpreu
Stijgt op uit deze praktersqueue.

Is bij Corneille het besef
Dat na zijn Bloemkoollef
De botte koppen klam en klef
Niet zijn te treffen,
Zich weer verheffen
En gaan vijgen
Blijf liever zwijgen!
Vroeger voor Senaat bewaard
Nu aftands, de kool niet waard.

Figuranten, geestesschending
Enthousiasten zonder standing
Zachte smoelen
Vreemde vesten
Zie hier spoelen
Alle resten
Van Uw kak
In d'Almanak

Hij sleurt het Corps thans door de goot
Met zijn Filmkring-bioscoop
Zes jaar wist men hem te weren
Uit de kring der Almaheeren
Nu de besten zijn verdwenen
Moet men 't Nakschap wel verleenen
Aan een netgekleeden, grooten
Knor. Op zijn bloote
Sensueele lippen staat een vraag geschreven:
„Kan ik U ook dienen en U bekleven
Met een mijner wrochtsels — in 6 jaar tijd geschreven —
Goddank dat ik het Almanakschap mocht beleven. —”
Bij dit gevele schudt de Lapper zijn permanente waven
En doet al veel moeite zich een air te geven.
Bah, één der teven!

Uit de hoogte klonk gehik
Gelach, gesnater, als van een sater.
Of een langgehalsde, dulle gans
Afkomstig van die slungel Sands
Vroeger een en veertig vol beloften,
Die verstikt werd door wat schoften
Il figlio di papa, sans esprit
Bekakt asperge, sans appétit!

Nu gij allen wegzijt uit Delft en U thuis met Uwe familie om den Kerstboom hebt geschaard, hebt Gij eindelijk tenminste iets gedaan wat moreel verantwoord was tegenover Uzelf en tegenover alles wat U in Delft achterliet. Gij zijt nu ten eenen male voorbestemd om altijd onterecht te zijn. Het was eenige maanden geleden al verkeerd van U om den wensch te kennen te geven lid te willen worden van het D.S.C., waar gij in principe niet in thuis hoort en waar Gij U ook nooit in thuis zult voelen.

Niet slechts Vader's portefeuille of Moeder's wensch U zoo gauw mogelijk afgestudeerd te zien, zijn hierbij van doorslaggevende beteekenis.

Het eenige belangrijke in deze materie is, **DAT GIJ IETS VAN UZELVE GEEFT.**

De laatste kruiden zijn onder de vroolijke verhalen van ons schutspatrontje, dat ongekroonde Koninkje van de Redactiekamer, het Zotje, geleidigd.

„Snotverdimme, jongens”, roept Hij uit, „hij is mieters, maar waarom sturen jullie die luie sodemieters er ook een?” „Ach, ja”, zegt de H.R., „het leek ons wel goed om ze weer eens te laten zien hoe het hoort.”

Met een plons verdwijnt het Zotje in de koelemmer als hij dat hoort, maar spoedig zit hij alweer hijgend en proestend op den rand. „Hoe haal je het in je stomme hersens om zoo iets te beweren, H.R.”, zegt Hij met moeite zijn opkomende toorn met een slok bedwingend.

Zoo brengen we de laatste oogenblikken van het jaar door in gezelschap van de oude Redactie van 1941, waarmee wij dit Kerstnummer, zooals een goed oud gebruik voorschrijft, samen hebben geschreven.

Wij voelen ons tevreden en gelukkig, **WANT WIJ GAVEN IETS VAN ONSZELVE.**

HOOFDREDACTEUR: E. P. WELLENSTEIN — GRIFFIER: N. H. KINGMA
REDACTEUREN: R. A. BRZESOWSKY, P. VOS, G. HOLST, J. E. KOCH, W. H. VERLOOP
17e JAARGANG 19 DECEMBER 1941 8 KOLOMMEN

Kerstmis.

De wind giert om het huisje, dat daar verlaten ligt in het uitgestrekte veen. Het is maar een zeer schamel woninkje, en het kermt en piept afgrijselijk onder de vlagen van den storm. Bovendien die vreeselijke eenzaamheid. Het moet wel een volslagen dwaas of een zeer arme donder zijn, die daar woont. God wat een ellendige verblijfplaats; natuurlijk raast de wind altijd over deze barre vlakte, en zou hier ooit de zon schijnen? De naargeestigheid druipt van het armzalig krot af.

Daarinnen zit voor een even opflakkerend vuur een oude kromme tanige vrouw. Het is vrouw Oldeknol, de heks. Ze vloekt en tiert binnensmonds; en droogt bij het vuur enkele kruiden. De bladeren vallen van tijd tot tijd uit haar magere trillende handen.

„Vervloekt Kerstfeest”, sist ze tusschen de tanden, „schijnheilige mensen”. Wat doet een heks met Kerstmis, als de mensen in de zevenden hemel zijn, en niet malen om geneeskragtige kruiden?

* * *

Witte vlokken dwarrelen naar beneden, en bedekken de aarde beneden hen met een kleed van ongerepte schoonheid. Als een onwerkelijk schilderij ligt daar een dorp, temidden van de bosschen en akkers, die het omringen. Het is stil; stil op het marktplein naast de oude kerk, stil in het park, stil op de wegen, die naar de buurtschappen leiden. Want het is Kerstmis; Kerstfeest in de huizen, in de boerderijen en in de villa's. Er staat een vrij groot, wit huis in het dorp. Het is daar als een baken voor familieleven en gezelligheid. Binnen prijkt een Kerstboom met heel veel brandende kaarsen; en in het vuur van de haard zullen straks misschien wel kastanjes gepoft worden.

Kinderstemmen zingen: „Stille nacht, heilige nacht”.

* * *

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. — GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT
REDACTEUREN: A. H. BLOM — G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM
18e JAARGANG 21 DECEMBER 1945 16 KOLOMMEN

Solitude solennelle.

Monotoon dreunen de wielen over de rails. De coupé is vol van mensen en tabaksrook; een rook die zich, onverschillig voor het feit dat hij van twee cigaretten en vijf cigaren afkomstig is, gelijkmatig over het geheele compartiment verdeelt en door haar continu fluidum de eenige band vormt tusschen de mensen die stil voor zich uitstaren of zich verschuilen achter de „Libé-Soir”, de „Paris-Soir” of de hemel mag weten wat voor een „Soir”. Elk van hen zit daar in een ondoordringbare eenzaamheid welke, naarmate de tijd verstrijkt, zwanger wordt van een ongeweten animositeit.

De trein stopt bij een provincie stadje; enkele lampen trachten den indruk weg te nemen dat het volkomen donker is op het perron, maar hun zwakke schijnsel doet het contrasteerende duister des te scherper naar voren komen, wekt de gedachte aan sinistere raadselen, die erin verborgen zouden kunnen zijn.

De wagensliet zet zich weer in beweging na enkele figuren opgezogen te hebben uit de zwarte onpersoonlijkheid van het station. Reeds wordt het stadje weer omhuld door de stille beschutting van de nacht. In de coupé is een jonge vreemdeling binnengekomen die zich nestelt op de laatste nog open gebleven plaats. Zijn gezicht is vrij gewoon, doch dit viel niet op toen hij binnenkwam; toen drukte het slechts één ding uit: een gevoel van bevrijding of van innerlijke blijdschap, zooals dat ook te zien is bij twee medewerkers aan een rendez-vous enkele fracties van een seconde voor de ontmoeting. Over den oorzaak der gelaatsexpressie van den vreemdeling kan men slechts gissen, maar zeker is dat zij na verloop van tijd onmerkbaar langzaam doch onafwendbaar wegebt in het heerschende klimaat van onpersoonlijke vijandschap. En als hij even kucht, voelt hij dat elk der aanwezigen zich in zijn burcht van eenzaamheid aangerand voelt.

* * *

Een vieze papperige modder ligt op de roezemoezige asphaltstraten. Vertrapt en verreden is hier de sneeuw, en bovendien nog verpest door de pekkel van de modern ingerichte gemeentereiniging.

Menschen staan in de rij om een plaats te bemachtigen in de bioscopen, waar ze straks op het doek operette-officieren of hun soldaten onschuldige boerenmeisjes zullen zien verleiden. Het is Kerstmis, men moet zich vermaken. Uit de café's en dergelijke gelegenheden klinkt opwindende zigeurnermuziek, of durft een vierderangs liedjeszanger de strijd op den Grebbeberg op een misselijke manier tot een straatdeun te verlagen. Een attente gérant heeft zelfs voor roode kerstklokken gezorgd, en daaronder trachten prostituées zich te verkoopen aan proleten, die vergeten hebben het haar langs hun ooren weg te scheren.

„Een Christmas-cocktail, Jimmy”.

De muziek zet in en een veertigjarige vrouw, druipend van de verf begint te zingen: „Heute Nacht, oder nie...”

Het is Kerstmis.

* * *

Wat doet een heks met Kerstmis.

Dan neemt ze een étage in het centrum van de groote stad, en laat zich in met al die vuile zaken, die daar welig tieren. Dan zal ze geld genoeg krijgen; dan zal ze op één Januari de huur kunnen betalen, en in de metropolis blijven. Als ze maar wegblijft van het dorp, met de hooge boomen op de markt, met de sneeuw torsende dennen, en het beekje met den watermolen.

J. K.

Vrede in den Hoogen.

En Kerstmis is gekomen.

Vrede op aarde en in de menschen een welbehagen. Maar op aarde is geen vrede en in velen is geen welbehagen. De natte koude dringt door alles heen en maakt je door en door koud. De boomen steken hun kale takken als een klacht in de grauwe winterlucht. De grond is vochtig, aan de takken hangen druppels, alles is vochtig en mijn adem wolkt voor me uit.

Binnen in me is het kil en koud, het is Kerstmis, maar ik voel niets van die wonderlijke sfeer die me vroeger altijd beving. Toen kwam er iets als een juichend licht over de aarde, je voelde iets van het wonder dat eens gebeurd was. De menschen kochten dan in, stevig eten, pakjes, kerstboomen werden versierd, een blijde feestelijkheid. Met open monden luisterden tallooze kinderen naar de prachtige Kerstsprooken die werden voorgelezen, dicht bij de haard; vader en moeder waren zoo rustig en intens blij, de Kerstboom met zijn duizenden lichtjes, die trilden en schitterden, en al die mooie brooze dingetjes van glas, engelen, dwergjes, klokken en van alles en alles. In hun zieltjes, die naar alle zijden openstaan, viel het mystieke schoone licht dat juichend over de aarde komt. Het zijn herinneringen, ze verwarmen mijn hart een beetje als al dergelijke herinneringen.

Maar ik ben cynisch, ik moet cynisch zijn; wat een rotte wereld. Alles wat zoo schoon leek, zoo waarachtig, is nu te ethisch, te bovenaardsch om in te kunnen gelooven.

In mijn ziel is geen welbehagen, ik vloek inwendig. Ik ga een café binnen. Het is een borrel die me verwarmt, ik ga weer weg.

De lucht is grauw, het is vochtig koud, de borrel heeft me goed gedaan.

Door een kier zie ik een Kerstboom. Ja, het is Kerstmis, da's waar ook.

Kerstmis, ik denk aan mijn vrienden, aan vele anderen. Ik vloek, het is koud, ik vloek nog eens. Kerstmis op aarde, ha, een kermis is het, een feest van waanzin. Een machteloze woede overvalt me, ik zou iedereen blindelings kapot willen slaan, nee niet iedereen. Mijn gedachten verwarren zich, loopen door elkaar, ik word er wanhopig van.

De boomen staan stom, hun takken als een klacht in de grauwe lucht. De gevels buigen zich over me heen, koesterend. Even voel ik me als een heel klein jongetje, dat zich veilig nestelt tegen zijn moeder, die beschermend over hem heen gebogen staat.

Vervloekte sentimentaliteit, geen Kerstmis, halfzachte likerij aan de „het-zou-zoo-mooi-kunnen-zijn” stroop.

Ik denk en denk, het is of ik de vulgaire rotte stank van mijn gedachten ruik, vervloekte Weinachten!

Nu ben ik een getergd mensch, een mensch lijdt, hoop ik lijdt, honderden lijden en nog veel meer.

De boomen staan stram en koud, hun takken als een klacht in de grauwe lucht, de gevels zijn recht als de rug van een oude vrijster, die een vriend paartje betrapt.

De wagens puilen leeg en een honderdvoudige zee van hoofden deint en dromt naar de sorties van het Gare St. Lazare. In alle hoofden leeft slechts één gedachte: hoe kom ik met mijn koffer het snelst uit deze vergaarbak in de metro, naar huis. De mensch die zoojuist tegen den koffer werd gedrukt door het gedrang, wekt niet de minste interesse; de vrouw twee meter verder, die in het lawaai van vele voeten stil-wanhopig rondkijkt naar haar kind, nog minder. Willoos laat de verloren vreemdeling zich meevoeren door den stroom, totdat een meisje voor hem een handschoen laat vallen. Bijna automatisch bukt hij zich om hem op te rapen en met een simpel woord weer aan te reiken. Maar dan dringt tot hem door dat zij er aardig uitziet, hem aankijkt en vriendelijk bedankt. Verloemd als hij evenwel is door de voorafgegane reis brengt hij het niet verder dan tot een „pas de quoi, mademoiselle”. Heel merkwaardig is dat hij haar ondanks alle geduw en verwarring voortdurend in een tamelijke nabijheid blijft opmerken; heel merkwaardig is ook dat hij, in een onredelijke stemming van baloorigheid, het noodig vindt om zichzelf te pijnigen door van de af en toe opduikende kansen om iets tegen haar te zeggen of haar arm aan te raken hardnekkig weigert gebruik te maken. Na het passeeren van de contrôle zien zij elkaar nog even aan, doch met opzet gaat hij een anderen kant op, om zich daarna nog veel triester aan te treffen dan hij al was.

* * *

Peinzend schokt hij een trap af, peinzend stapt hij in een der eenigszins ouderwetsch aandoende metro-tramtreintjes. Peinzend over het verschijnsel dat hij zoo somber is, terwijl hij zich zooveel had voorgesteld van het bezoek aan Parijs. Dan valt het hem in dat hij er eens uit zal moeten gaan en wordt hij gewaar dat hij op een verkeerd perron is ingestapt. Wat doet 't er ook toe op dezen avond, een correspondance meer of minder.

* * *

„Pssst bébé, chérie; Monsieur, faire l'amour?” Nors zwijgend loopt de jonge vreemdeling voorbij aan de zoo vriendelijk gestelde uitnodigingen. Een man die eerst vier maal vergeefs bij propriéteurs van allerlei, doch altijd wanstaltigen aard en gestalte, naar de mogelijkheden om een kamer te betrekken heeft moeten informeerden alvorens succes te hebben, is niet in een stemming om grapjes te maken of te apprecieeren. Zijn eenige reactie is een half oog naar zijn horloge. Half negen. Zij zijn vroeg op pad. Half bevredigd slentert hij langs de dure restaurants in het veilige bewustzijn dat hij daar toch geen geld voor heeft, maar aan de verleiding van een zakje gepofte kastanjes kan hij, zijns ondanks, geen weerstand bieden. Tot zijn ergernis merkt hij dat zijn verveelde en wrokkende traagheid erdoor vermindert en bij wijze van zelfkastijding besluit hij een tamelijk steil oplopende straat in te slaan.

* * *

Een trap die zich naar boven in het duister boort, is nog welkomer en met een onmiskenbare bevrediging sjouwt hij hem op. Rechts van hem een eveneens trapsgewijze gebouwde reeks van huizen die elkaar in scherpe hoeken overtroeven; geamuseerd beziet hij de minuscule voortuintjes en vraagt hij zich af hoe de menschen hier ooit méér kunnen verhuizen dan stoelen en potten. De wind wordt krachtiger als hij hooger klimt. Plotseling echter is aan de tredenrij een eind gekomen en even plotseling wordt hij er zich van bewust dat de contouren van de niet bepaald fraaie maar Oostersch mysterieuze Sacré Coeur zich onduidelijk projecteeren tegen het blauwzwart van de lucht. Wat anders zal hij doen dan binnengaan? Onmiddellijk wordt hij omgeven door het schemerachtige licht dat van de lange waskaarsen bij het altaar doordringt tot achter in de kerk. Er gaat een ondefinieerbare rust uit van deze kaarsen; even huivert hij als hij de groote, tegen de binnenzijde van den koepel geschilderde figuur van Christus ontdekt en de illusie krijgt van een kolossaal marmeren beeld dat hem binnen enkele oogenblikken zal verpletteren.

Maar de sensatie duurt slechts een moment, om daarna plaats te maken voor een serene gedachteloosheid, waarin hij eerst gestoord wordt door den koster die Monsieur bescheiden maar nadrukkelijk maant om zich te verwijderen, daar de kerk gesloten zal worden. Nog half in trance geeft de jonge vreemdeling gehoor aan het verzoek en laat hij zich weer opnemen in de nacht. Langzaam loopt hij tot aan den rand van het kleine plateau en doet hij zijn oogen dwalen over de golvende zee van lichtjes, die de aarde beneden en tegenover hem bedekt als een scintilleerend tapijt. — Lang staat hij daar, verzonken in een sfeer van vrede en eindeloosheid. Dan daalt hij de treden weer af met de vage zekerheid dat hij vanavond nog het meisje met den handschoen zal weerzien.

G. M.

Danse macabre.

Ik ril van de kou die in me opkruipt en me geheel bevangt. Ik ga een café binnen, het is er leeg, de waard sloft van achteren het lokaal in. Viert zeker Kerstmis.

De sterke drank doet me goed, iets van de kilte verdwijnt, ik kijk de waard eens aan, hij heeft een dikkig goeiig gezicht, zooals hij daar staat voor de kast met flesschen en spiegelglas. Hij hoort daar, besluit ik, en drink er nog eentje, eindelijk iets dat staat waar het hoort, iets vast.

We praten wat, hij is er niet bij, zijn gedachten zijn daar binnen bij zijn gezin. Ons gesprek vlot niet, de woorden druppelen door de stilte. Ik voel me weer eenzaam. Die vervloekte knusse Kerstmis, de menschen moesten eigenlijk allemaal dronken zijn en lol maken, maar ze laten je alleen; bah, ik ga weg. . . .

Ik ben dronken, ik voel me als een eenzame wachter, overal zijn menschen bezig met de Kerstviering, ze zitten thuis, er is niks te doen. Maar ik moet denken, ik moet door de hel van mijn cynisme, terwijl ik rondloof en me bedrink, zoekend naar het licht, vechtend voor het licht, tot ik het opeens zal voelen, Kerstmis, en een vlam van zalige blijdschap door me slaat, het wondergebeuren van jaren her in al zijn grootscheit voor mijn geest zal verschijnen als een visioen.

Ik ga het eene café na het andere binnen. Drinken wil ik, drinken, de spanning in me stijgt, ik worstel, ik lijd. God, waarom ben ik zoo alleen met mijn gedachten, waarom is alles niet waar op deze aarde, waarin ik geloof. Waarom zegt mijn hart niet dat mijn geloof dan fout is. Zijn wij dan gek? Iedereen viert Kerstmis, hun gedachten zijn vervuld van al het goede en mooie, dat niet bestaat, verdomme, wat zijn de menschen laf. Ze denken niet aan het heden, maar zien verrukt op naar het menschelijk ideaal, zonder te weten waarom, zonder zich te bedenken.

Verdomme, verdomme, ik zal het vinden, ik zal het vinden! de vrede in me. . . .

Ik drink, het maakt me warm, de nacht is een koele koepel, bezaaid met sterren, daaronder loop ik, nu ben ik kalm, ik weet niet hoe dat komt, mijn verstand vond geen uitweg en toch merk ik dat het stil en vredig in me wordt.

Daar valt een straal van licht op de duistere straat, de steenen glimmen in een smalle strook.

Wat vreemd, ik zie het licht, het is helder en warm, door een nauwe spleet zie ik een andere wereld. Een Kerstboom met duizenden twinkende lichtjes, muziek dringt tot me door, een zachte ruischende muziek, het wordt heel rustig in mijn ziel, mijn gemoed wiegt op de gedragen klanken. Ik zie een ouderpaar en kinderen, hun oogen stralen, de kinderen staren met open monden naar al het mooie en al de pakjes aan den Kerstboom.

Ik ga zitten op de stoep, ik voel me heel loom en warm, ik trek mijn knieën op. De spanning is weg, het is goed, oneindig goed zooals ik hier zit.

Het warme licht koestert me, de menschen zijn blij, de ouders kijken elkaar aan, innig is de blik in hun oogen, goed is dat. Ouders en kinderen, de tintelende lichten in den Kerstboom, kaatsend hun licht in de sneeuw en het glaswerk der klokken. De klokken luiden, ik word heel licht. Boven mij is de groote donkere koepel vol sterren en daar, daar is het licht, het licht, ik kijk en kijk, er is alleen nog maar licht, warm licht, gloeiend licht, ik ga op in licht, heel helder licht, dan is alles een vurige gloed en zoo hel. Muziek en stralen licht. . . .

* * *

Den volgenden dag: gevonden, doodgevroren, Jan van der Held.

G. H.

Hortend en stotend rammelt de trein het Zuid-Slavische bergstationnetje binnen. Knarsend mindert het logge gevaarte snelheid om plotseling met een ruk stil te staan. Oogenblikkelijk worden deuren opengesmeten, vrouwen en mannen stappen uit, bepakt en bezakt, allen even druk en lawaaiërig. Een enkele passagier stapt in. De machinist maakt van deze korte rustpoos gebruik om een slechte sigaret te rooken en de dorpsche drukte op het perronnetje achteloos gade te slaan.

Het is een gevaarlijk traject, de lijn tusschen Kreupulu en het grensstation Ghevgegi; niet alleen passeert de trein ontelbare bochten, nauwe passen en diepe ravijnen, doch erger nog tellen de revolutionnaire benden, die de streek onveilig maken. Inderdaad, reeds meerdere treinen werden in deze omgeving door bandieten tot ontsporing gebracht, meestal in de buurt van het 400 meter diepe ravijn van Egri-Palank. Sedert maanden wordt de lijn scherp bewaakt door regeeringspatrouilles en daardoor is het aantal treinaanslagen sterk verminderd. Maar men weet nooit of. . . .

Het treinpersoneel mijdt dit traject zooveel mogelijk, ondanks het extraloon dat het voor deze dienst ontvangt. Geen wonder dus, dat de machinist slechts noode weer op zijn machine klimt en hem voortjaagt door het Macedonische berglandschap.

Slechts 10 minuten stopt iedere trein in het bergdorp; tien minuten hebben de reizigers gelegenheid om in- en uit te stappen, even een wandelingetje op het perron te maken of zich te amuseeren met het spellen van deze vreemde naam: Vrijchovakz.

Overigens ligt het in een schitterende omgeving. Massief verheft het Osigova-gebergte zich boven de dichte wouden en de blauwspiegelende bergmeren, die — althans volgens de overlevering — vroeger de drie zonen van den berggod Kravatsj hebben gehuisvest. Iets van de geheimzinnige sluier, die immer gelegen heeft over de invloed van den mysterieuze Kravatsj en zijn nakomelingen, is Vrijchovakz wel deelachtig geworden. De bewoners — Macedoniërs van de oude stempel — komen maar bij uitzondering in de laagvlakte en dan nog slechts om haastig enkele inkoop te doen, zooals kleeding of gereedschap dat „boven” niet voorradig is. Neen, contact met de buitenwereld zoekt Vrijchovakz niet en de buitenwereld tracht op haar beurt evenmin het zoo dicht verscholen bergdorp te ontdekken.

Dapper in dit isolement trotseeren de bewoners de vjesta, die hen bij tijd en wijle verrast met zijn vlijmende koude, waartegen geen enkel dak en geen muur geheel kan beschutten; onstuimig raast dan de storm rond de typische bergwoningen, die schuchter bijeen hokken tusschen de rauwe rotsruggen, als het ware samengedreven door de meedoogenlooze ijswind.

Maar niet zoodra is de storm gaan liggen of de Macedoniërs klimmen uit hun schuilplaatsen, nemen de schade in oogenschouw en verleenen elkander de behulpzame hand waar dat noodig mocht zijn. En 's avonds, in de familiekring, wordt het vuur opgepookt tot het laaiend opstuift en grillig dansende schaduwen op de muren te voorschijn roept; dan vertellen de ouden over de winterstormen in hun tijd en de verschrikkelijke verwoestingen erdoor aangericht. En de iongste uit het gezin droomt angstig over den boezen Kravatsj, ondanks de ouderen die over hem waken.

Kerstmis.

Enkele honderden meters boven het dorp Chur ligt het huis van den Skitührer Janner. Het ligt daar tegen de Alpenhelling opgebouwd, 's zomers omgeven door diepgroene Alpenweiden, waarin kleurige, heerlijk geurende bloemen bloeien en bonte koeien grazen, wier bellen een vroolijk gerinkel doen hooren.

's Winters ziet de omgeving er geheel anders uit. De bergweiden zijn dan bedekt met een dikke laag sneeuw, die alle scherpe contouren wegneemt en slechts de dennen, die hier en daar tegen de hellingen opgroeien, steken als scherpe witte punten uit de verder zoo zacht glooiende helling omhoog.

Er heerschte nog rust in het huis van Janner. Boven, in het dakkamertje was Christl, zijn vijftienjarige zoon, juist wakker geworden en rekte zich nog eens behaaglijk uit. Vanuit zijn bed kon hij aan de gezichtseinder de witte bergtoppen zien, die zich scherp tegen de blauwe lucht van den aanbreekenden dag afteekenden. Prachtig weer zou het vandaag weer worden, dacht hij bij zichzelf. Maar hoe kon het ook anders op dezen dag, die altijd zooveel vreugde bracht en waarin de goedheid van God als het ware tastbaar was.

Een heerlijke dag was de Kerstviering bij hen thuis altijd. Hij wist het nog precies van vorige jaren. Naast de kachel stond de Kerstboom dan. Zijn kleine zusje had hem vorig jaar mogen versieren; het wicht was er een heele dag mee bezig geweest, steeds weer veranderingen aanbrengende. Na elke verandering werd hij er dan bijgehaald om te kijken hoeveel mooier het nu weer geworden was. 's Avonds vereenigde de heele familie zich om de Kerstboom, de kaarsen werden aangestoken en de pakjes, die onder den boom lagen, verdeeld. Wanneer ieder zijn cadeautje dan gekregen had, kwam het mooiste oogenblik van den avond: het boek dat alleen bij bijzondere gelegenheden tevoorschijn kwam, werd uit de kast gehaald en vader las dan een van die prachtige Kerstverhalen, die erin stonden, voor. Diep onder den indruk ging je daarna naar bed, want je moest de volgende morgen al vroeg ter kerke. . . .

Buiten was het nu heelemaal licht geworden, zoodat toen hij door het raam keek, het verblindende wit van de sneeuw hem pijn deed aan de oogen.

Kwiek sprong hij het bed uit, want hij moest nog naar Chur om Kerstinkopen te doen.

Midden in Chur ligt het groote, moderne hotel „Madrisa“. Hoewel reeds laat op de ochtend, heerscht er nog een diepe rust. De groote eetzaal is, op enkele vroege gasten na, nog stil en verlaten. Kellners in een hoek bijeengedromd, staan wat met elkaar te smoezen. In de groote hal zijn in smetteloos wit gekleede werksters bezig aan een geweldige, wel vier meter hooge Kerstboom op te tuigen. Zonder eenig gevoel voor smaak, worden hier en daar wat te fel glinsterende versieringen aangebracht, terwijl de leegte plekken opgevuld worden met een enorme hoeveelheid protserige electrische kaarsen. In de portiersloge zit de dikke portier, gekleed in zijn met veel goud opgewerkt uniform, suf voor zich uit te staren.

Boven in een ruime, maar bedompte slaapkamer wordt Kiddy Mac Carthy, zoon van den bekenden oorlogszwendelaar Mac Carthy, juist wakker. Verdomme, denkt hij bij zichzelf, wat voel ik me weer rot. Het is ook zoo laat geworden gisteren. Maar ja, een meisje als Kitty tref je ook niet elken avond! Geweldig plezier hadden ze samen gehad en waren dan ook vast voor elkaar bestemd: Kiddy en Kitty, dat hoorde toch zeker bij elkaar! Voor overmorgen had hij weer met haar afgesproken. Verreikt vervelend dat die twee Kerstdagen er nu weer tusschen komen. Dat waren altijd van die saaie dagen. Niets kan je dan beginnen: niet dansen, niet spelen en twee heele dagen achter de bar hangen was toch ook weer te veel van het goede! Hij zou vanmorgen dan maar wat Kerstcadeautjes gaan koopen; dat moest er toch eens van komen.

Langzaam kleedt hij zich aan en loopt op zijn dooie gemak de trap af.

In de hall komt de manager, vergenoegd in zijn handen wrijvend op hem toe:

„En meneer Mac Carthy, wat zegt U van onzen Kerstboom? Een smaakvol geheel, is het niet?“

„De Kerstboom? Ja, die is werkelijk voortreffelijk geslaagd“.

Sloom slentert hij de eetzaal binnen.

* * *

Toch is die afgeslotenheid van Vrchovakz slechts uiterlijke schijn; een groep onverschrokken mannen, misschien een half dozijn in totaal, staat dagelijks in nauw contact met hun kameraden in Skoplje, het centrum van Zuid-Slavië. Immers, zelfs in deze uithoek van het land heeft de Kramka-Petrova, bestaande uit de aanhangers van den revolutionnairen leider Petrov, haar draden gespannen; het gaat er toch om geheel Zuid-Oost-Slavië te geven wat haar rechtens toekomt en ook de geharde bergbewoners willen vechten voor hun onafhankelijkheid die hun geluk en voorspoed zal brengen.

Reeds lang is de avond gevallen; hier en daar schittert flauw een ster, die haast onwezenlijk afsteekt tegen de grimmig starre schaduwlijn der bergketens. Het eenige geluid komt uit de richting van de snelstroomende Tsjerna, waar dag en nacht het smeltwater zich schuimend een weg door de rotsen vreet.

* * *

Gedekt door den vinnigkouden nacht sluipen Karko en Vladilov over een nauwelijks begaanbaar bergpad; beiden slegen een zware zak op de schouders, doch meer dan de vermoeiende klimpartij schijnt iets anders hen te deeren: de angst om betrappt te worden weegt hen zwaar en doet hen telkens weer wegkruipen achter rotsblokken en bergwanden; vanuit hun schuilplaatsen trachten zij de zwarte nevel te doorgronden en ademloos wachten zij, wat er na dit verdachte geluid zal volgen. . . .

Wanneer den volgenden dag de spoorwegaarbeider Karko een schijnbaar onbelangrijk telefoongesprek met Skoplje voert, weet enkele minuten later de chef van de bende reeds dat transport 17 veilig en wel in het bergdorpje Vrchovakz is beland. Nog drie en dan. . . .

* * *

Het is den avond voor Kerstmis. In den trein, die zich met moeite een weg baant door den fellen sneeuwwind, zitten weinig passagiers. De vroege trein — tegenwoordig rijden er slechts twee per dag op dit traject — vervoert meestal een luidruchtige troep Macedoniërs, die naar de „grootte stad“ gaat om zaken te regelen en inkoop te doen.

In de eerste wagon zitten slechts drie reizigers in het halfduister. Een vrouw, twee mannen. De laatsten behooren zonder twijfel thuis in het land, waardoor de trein hen op dit oogenblik jaagt; de vrouw staat in schril contrast met het smerige interieur van de hortende wagon. Een flauwe lichtstraal valt op haar jeugdig, intelligent gelaat, dat nauwelijks zichtbaar is en gedeeltelijk bedekt wordt door de kraag van haar pelsjas. Een drietal valiezen bewijst wel dat zij op een betrekkelijk lange reis is. Tevergeefs tracht zij te lezen; steeds weer dwalen haar blikken af van het boek — dat zij schuin houdt om iedere lichtstraal op te vangen — naar buiten, waar het berglandschap voorbijsnelt en zij slechts met de grootste inspanning vage contouren kan waarnemen, terwijl de wintersche duisternis alle concrete vormen opslokt.

Haar gedachten zijn noch bij haar boek, noch bij het tweetal dat tegenover haar zit of de trein die hen drieën vervoert. Haar fantasie voert haar verder, naar Skoplje, waar zij over enkele uren Luka zal terugzien. Luka haar beste en eigenlijk eenige vriend. Luka met zijn opgewekte lach, zijn schertsende hoffelijkheid die somtijds oversloeg in een weemoedige ernst, als een vroolijke dans die plotseling vertraagt en verstilt; Luka, die. . . .

Kerstmis zouden zij tenminste samen vieren, dansen zouden zij en elkaar geheimpjes vertellen, stoeien en vechten, samen naar de mis gaan en hun ouders opzoeken. Niet denken aan het onvermijdelijke afscheid daarna, nú niet, nú slechts de gespannen verwachtingen voor wat er straks, morgen en overmorgen zal gebeuren.

Kerstmis!

* * *

Vrolijk fluitend vervolgt Christl zijn weg. Zijn dagtaak heeft hij achter de rug, zoodat hij de rest van den ochtend voor het koopen van Kerstcadeautjes kan gebruiken. Een prettig werkje is dat, want Chur ziet er altijd zoo gezellig uit tegen Kerstmis. De winkeliers besteden dan de meeste zorg aan hun étalages en je kijkt je oogen uit naar al dat moois, dat achter de winkelruiten uitgestald ligt. Hij weet al precies, wat hij koopen zal: voor zijn vader een pijp, voor zijn moeder een theekop en zijn zusje heeft hij een pop toebedacht.

Opgewekt voortstappend, heeft hij weldra zijn doel bereikt: de porceleinwinkel van Bürgel. Nog nooit is hij in deze dure winkel geweest. Aarzelend begeeft hij zich dan ook naar binnen. Het winkelmeisje is met een klant in gesprek, zoodat hij even moet wachten. Een beetje schichtig in deze omgeving kijkt hij om zich heen. Overall staat prachtig aardewerk uitgestald. Zijn oog valt op een groote kop van blauw porcelein. Dat is juist degene, die hij voor zijn moeder zoekt. Wat zal ze er blij mee zijn! Hij wacht een poosje, maar het meisje en de klant praten steeds voort. Het is een echt stadsmeisje, dat daar achter den toonbank staat, denkt Christl bij zichzelf. Geverfde lippen, gepermanente haren en ze draagt een glimmend zwart jurkje. De klant is het type van een „mooie” jongen, bah, wat een geplakte haren en aan bijna iedere vinger schittert een ring. Ze zijn in druk gesprek gewikkeld en schijnen zijn aanwezigheid niet op te merken.

Christl wacht en wacht, maar tenslotte raakt zijn geduld toch op. Hij wil nu geholpen worden, want hij moet nog meer doen vanochtend. Met een bescheiden kuchje tracht hij de aandacht op zich te vestigen. Kiddy Mac Carthy, want dat is de klant, draait zich om en werpt hem een hautaine blik toe. Direct ziet hij dat Christl een eenvoudige jongen is, die zich hier niet erg op zijn gemak voelt. Dadelijk maakt hij dan ook van de situatie gebruik om Christl belachelijk te maken om daardoor in de oogen van het meisje flink te lijken: „Dat knaapje wil zeker ook een afspraakje met je maken”, en zich tot Christl wendende: „maar je bent al te laat hoor vent, ik ben je voor en daarbij ben je nog veel te klein om met vrouwen om te gaan”. Het meisje lacht luidop. Christl de oogen bedeesd neergeslagen wordt vuurrood van schaamte. Hij weet zich met zijn figuur geen raad en durft het meisje niet meer aan te zien. Wat hij wel ziet is de deur, en voor hij het goed weet, staat hij op straat.

* * *

In de woonkamer van de familie Janner heerscht de sfeer, die daar telkenjare op Kerstavond pleegt te zijn. De kachel knort gezellig, de kaarsjes van den Kerstboom verspreiden een zacht licht door den kamer en een ieder luistert aandachtig naar het prachtige verhaal, dat vader voorleest.

Christl, een hoogroode kleur op beide wangen, leeft intens met het verhaal mee. Het wel en wee van den hoofdperson weerspiegelen zich duidelijk op zijn gezicht. In angstige spanning wacht hij op de ontkenning.

Plotseling wordt de rust verstoord door een luid gebel. Iedereen kijkt op en met de rust verdwijnt de sfeer.

Christl is opgestaan en begeeft zich naar de voordeur. Als hij deze opent, ziet hij een jongeman voor zich staan. Direct herkent hij hem als degeen, die hem dien ochtend zoo'n figuur liet slaan. Diens zelfverzekerde houding is nu echter geheel verdwenen. Er ligt een angstige blik in zijn oogen en bedeesd vraagt hij: „Zoudt U mij misschien de weg naar het dorp kunnen wijzen? Ik ben verwaald en weet niet hoe terug te komen”.

Even komt in Christl de neiging op, de deur met een harde klap dicht te gooien, maar dan herinnert hij zich de woorden waarmee zijn vader zoojuist eindigde: „In de menschen een welbehagen”. Hij gaat naar binnen, trekt zijn jekker aan en brengt den vreemdeling naar Chur.

W. H. V.

Regeeringsambtenaar Lublo Parbanov, grof en breeduit, gekleed in een pelsjas van gemeengoedkoope kwaliteit, rookt onophoudelijk en schijnt er genoeg in te scheppen zware rookwolken in het gezicht van zijn buurman te blazen. Deze trekt zich van de onhebbelijkheid niets aan, doch kruipt nog meer terug in het hoekje van de coupé waar hij rustig indommelt, af en toe wakkerschrikt en dan weer, na een oogenblik naar buiten gestaard te hebben, de verveling van de reis tracht weg te slapen.

Parbanov rekest; zijn eentonig bureauleven is trouwens een aaneenschakeling van berekeningen hoe hij zijn ambtenaarsleven voor iets beters kan ruilen. Tot nu toe was het lot tegen hem, maar nu... het ging er op lijken dat het binnenkort beter zou worden; had hij niet zijn actetas vol dossiers betreffende de geruchtmakende rechtzaak tegen den financier Markaza, welke hij naar de rechtbank van Skoplje moest brengen, waar na de Kerst het proces een aanvang zou nemen? En was Kralinov, vriend in vele zaken compagnon van Markaza, gisteren niet naar Parbanov toegekomen met een heel zakelijk voorstel over het eventueel wegraken van enkele compromitteerende zakenbrieven, die Markaza aan cliënten had gestuurd? Kralinov had bij die gelegenheid vrij hoog spel gespeeld; hij had Parbanov duidelijk gemaakt dat Markaza zeker zijn hulp op royale wijze zou beloonen en 'm een door hem, Kralinov, geteekende cheque veelbetekend voor de neus gehouden. Wel, Lublo was er niet vies van en dit kon meer opbrengen dan soortgelijke grapjes die hij eerder had uitgehaald. Het leven van een vrijgezel als Lublo is duur en zaken blijven immers altijd zaken? Morgen zou hij Kralinov opzoeken en een plannetje met hem maken. En dan... zoo spoedig mogelijk uit dit ellendige bureaucratenleven, rustig een zaakje opzetten of naar zijn geboorteplaats in Kroatië terugkeeren en daar wat beginnen. Na de Kerst....

* * *

Een zware rookwolk doet Vladilov de oogen toeknippen. Dat die verdomde kerel naast hem de onbehoorlijkheid heeft hem steeds midden in het gelaat te blazen is al verrekt vervelend, maar dat hij in den rammelenden trein geen oogenblik rustig kan nadenken over zijn plannen voor de komende dagen, hindert hem het meest. Met een tikje jaloersche bewondering kijkt hij naar de chique, jonge vrouw tegenover hem in de coupé. Ze leest kalm door, zij het ook met tusschenpoozen waarin ze naar buiten staart om dan met een abrupt gebaar haar bezigheid te hervatten.

Vladilov boort de nagels diep in de handpalmen; verdomme, waarom zit ik me zoo op te winden, terwijl er nog geen vuiltje aan de lucht is? Een doodgewone opdracht, zooals er tientallen het laatste jaar zijn uitgevoerd door de Kramskapetrova, is hem te beurt gevallen; de dag na Kerstmis moet hij in Skoplje een gehaat tegenstander uit den weg ruimen. De chef en Vladilov hebben een keurig plannetje in elkaar gezet, dat niet kan mislukken en toch het is alsof er iets ongrijpbaars, iets onwezenlijks hapert en dat maakt Vladilov nerveus. Is het de nadering van Kerstmis, van het feest dat als altijd dezelfde stemming van stilte en wijding draagt, dat de zorgen klein en de harten groot maakt, jong en oud vereenigt, en verschillen wegvaagt? Of verontrust hem de gedachte dat hij voor het eerst in zijn leven Kerstmis niet in Vrjchovak zal meemaken, maar in het naargeestige Skoplje, waar de slivovitsa niet half zoo goed smaakt en de vrouwen onbeholpen dansen in vergelijking met die in het bergdorp en waar geen vrienden de feestvreugde met hem zullen deelen? Vladilov piekert, terwijl zijn buurman schijnbaar onbewogen doorrookt en de trein tusschen bergketens en over ravijnen en snelstroomende riviertjes al rammelend den weg naar Skople zoekt.

* * *

Kerstmorgen in Skoplje. De sneeuwstorm heeft het stadje ondergestoven, daken en ramen bedolven en de wegen bijna onbegaanbaar gemaakt. Gemakkelijk vinden de bezoekers van de ochtendmis deze weg niet, maar de sneeuw kan geen beletsel zijn voor de vroome, zwarte figuurtjes die naar het eeuwenoude, bouwvallige kerkje schuifelen, dat hen in witte statigheid opwacht en bij wijze van Kerstgroet een vrolijkhelder klokgelui over de besneeuwde omgeving uitstrooit. Klokgelui op Kerstmorgen. Is een schooner compositie in dit schilderachtige decor denkbaar?

En terwijl de menschjes één voor één de zware, met ijzer beslagen poort binnentreden, om zich te warmen aan de gloed van Gods woord, tracht een reddingspatrouille enkele kilometers hooger in het gebergte nog sporen van leven te ontdekken tusschen de gedeeltelijk door sneeuw bedekte ruïnes van de trein, die vannacht in het ravijn van Egri-Palanka te pletter is gevallen. De vjesta gaat liggen, een laatste sneeuwvlok zet zich op de ravijnwand vast en de levenden verlaten de plek gronds, waar menschenhulp niet meer mag baten.

R.

ACADEMIA

Boekhandel en Antiquariaat
voor **Techniek-Wetenschap-Kunst**
OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776
NAAST HOOFDGEBOUW T.H.

Uit voorraad leverbaar:

1007	College-dictaat AERO- EN HYDRO-DYNAMICA uitgegeven in opdracht van de Centr. Commissie voor Studietoelagen 1945.	f 3.-
1008	Prof. Dr F. E. C. Scheffer, Toepassingen van de Thermodynamika of Chemische Processen 1945.	f 7.50
1009	JAN HENDRIKS, vijf jaar drukkunst in het verborgene.	f 2.50
1010	Het Koninklijke Nederl. Indische Leger in den strijd tegen Japan.	f 0.75
1011	Prof. Dr J. H. W. VERZIJL, De nieuwe bond der vereenigde naties	f 4.25
1012	Canadeezen bouwen bruggen Geschiedenis van het Tweede Bataljon der „Royal Canadian Engineers 1940-1945“ m. talrijke afbeeldingen	f 7.50

Let op volgende aankondigingen op deze zelfde plaats.

BESTELBIJLET aan Academia Boekhandel

Ondergeteekende .....
adres ..... te .....
verzoekt toezending van de volgende nummers : .....
Datum : ..... 19.....
Handtekening : .....

Abonneert U op **HET PAROOL**
Actueel en vooruitstrevend tijdens de bezetting en na de bevrijding

Studenten-abonnementen

f 3.- per kwartaal

Abonnementsprijs f 3.90 per kwartaal, 30 cent per week.

Aan **Het Parool**, Oude Delft 101-103, Delft, Telefoon 1776

Ik verzoek U mij te noteeren voor een

studenten abonnement op Uw blad per kwartaal
gewoon week

Naam : .....

Adres : .....

Datum : 194

*) Doorhalen wat niet wordt verlangd.

J.M.A. de Groot
Dames- en Heerenkapper

*
Speciaal adres voor
eerste kwaliteit toiletartikelen,
parfumerieën, byouterieën

Willem de Zwijgerstr. 1
hoek Julianalaan
Telefoon 1810 - Delft

*
Vroolijke Kerstdagen
Voorspoedig Nieuwjaar

H.H. Studenten
Uw slager is steeds

A. W. VEELTURF
Vleeschhouwerij en Spekslagerij.
Annex fijne vleeschwaren.

PEPERSTRAAT, hoek Koornmarkt
Telefoon 38, Delft, Giro-nr. 160021.

Steeds voorradig:
Warme vleeschcroquetten.

Omeufa... inderdaad
Neerlands
beste fabriek

Vraagt uw woninginrichter
naar producten van de

Clubmeubel- en Meubelfabriek
Choorstraat 28 - Delft - Telefoon 2383

VOOR DE BETERE
FABRIKATEN

Molenaar

TELEF. 917

Voorspoedig 1946

Voor het
BINDEN
van Uw
STUDIEWERKEN
TIJDSCHRIFTEN - ENZ.

Blok & Koumans

Voorstraat 63, Tel. 195.

De meeste Boekerijen der T.H.
worden door onze Firma verzorgd.

VLEESCHHOUWERIJ
C. BRAAT
Oude Delft 156

levert uitsluitend
eerste kwaliteit

**rund-, kalfs-, lams-
en varkensvleesch**

Telefoon 1196

Giro No. 63220

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

Optiek
eischt
vertrouwen

!

Fa.
L. M. van TETTERODE
Nieuwstraat 2

opticien

Een vroolijk

Kerstfeest

en
een voorspoedig

1946

wenschen U

Talens'

Fotohandel
Foto-atelier
Foto-reportage

MARKT 36 - DELFT

N.V. VEREEN. DELFTSCHE
PAKSCHUITDIENSTEN

Balhuizen & v.d. Well

GEREGELDE DIENSTEN
VOOR VERVOER
VAN GOEDEREN
DELFT-AMSTERDAM vv

Ligplaats Delft:
Houttuinen 24a - Telefoon 198

Ligplaats Amsterdam:
Rokin, t.o. Ned Bank Tel. 42207

DENKT U ER AAN
dat de van ouds gerenommeerde

N.V. Delftsche
Stoomwasscherij v/h
A. van Osselen - Delft

Speciale afd. Fijnstrijkerij zooals boorden, overhemden enz. Wordt gehaald en gebracht zonder prijsverhoging

OOSTSINGEL 151-152
Telefoon uitsluitend 166

DE DELFTSCHE
Fotohandel

Peperstraat 15

Ontwikkelen
afdrukken
en vergroten

Agentesse H.T.M.

N. v. Leeuwen.

Vroolijk Kerstfeest
en Gelukkig Nieuwjaar.

Uw

H.H. Studenten

adres voor eerste klas

bloemen
kransen
bouquetten
vaste planten
enz. is:

„Multi Flora“

Markt 20, Telefoon 2318, Delft
Vroolijk Kerstfeest en
voorspoedig Nieuwjaar.

..... dan is het opplakken van de afzonderlijke prentjes op de kubusjes zoover gevorderd, dat men kan overgaan tot het samenstellen van de legpuzzle. Vergeet vooral niet de zwaluwstaartjes dusdanig op elkaar te lijmen dat het geheel een kubus van $3\frac{1}{2} \times 3\frac{1}{2} \times 3\frac{1}{2}$ oplevert.

Nu ledigt ge het laatste glaasje kruidenwijn dat uw lieve Moeder zoojuist op de overvolle werktafel plaatste en dat ge na een zachte blik voor zooveel teederheid, geheel vergeten waart.

Vervolgens plaatst ge 12 kubusjes op een cirkel met een straal van bijna $6\frac{7}{10}$ cm; zonder hulp vindt ge ongetwijfeld spoedig de juiste rangschikking. Op deze twaalf kubussen stapelt ge als tweede laag 11 stuks, daarna 10, 9, 8 en tweemaal 7. Ook U zult bemerken dat geen enkel blokje ongebruikt is.

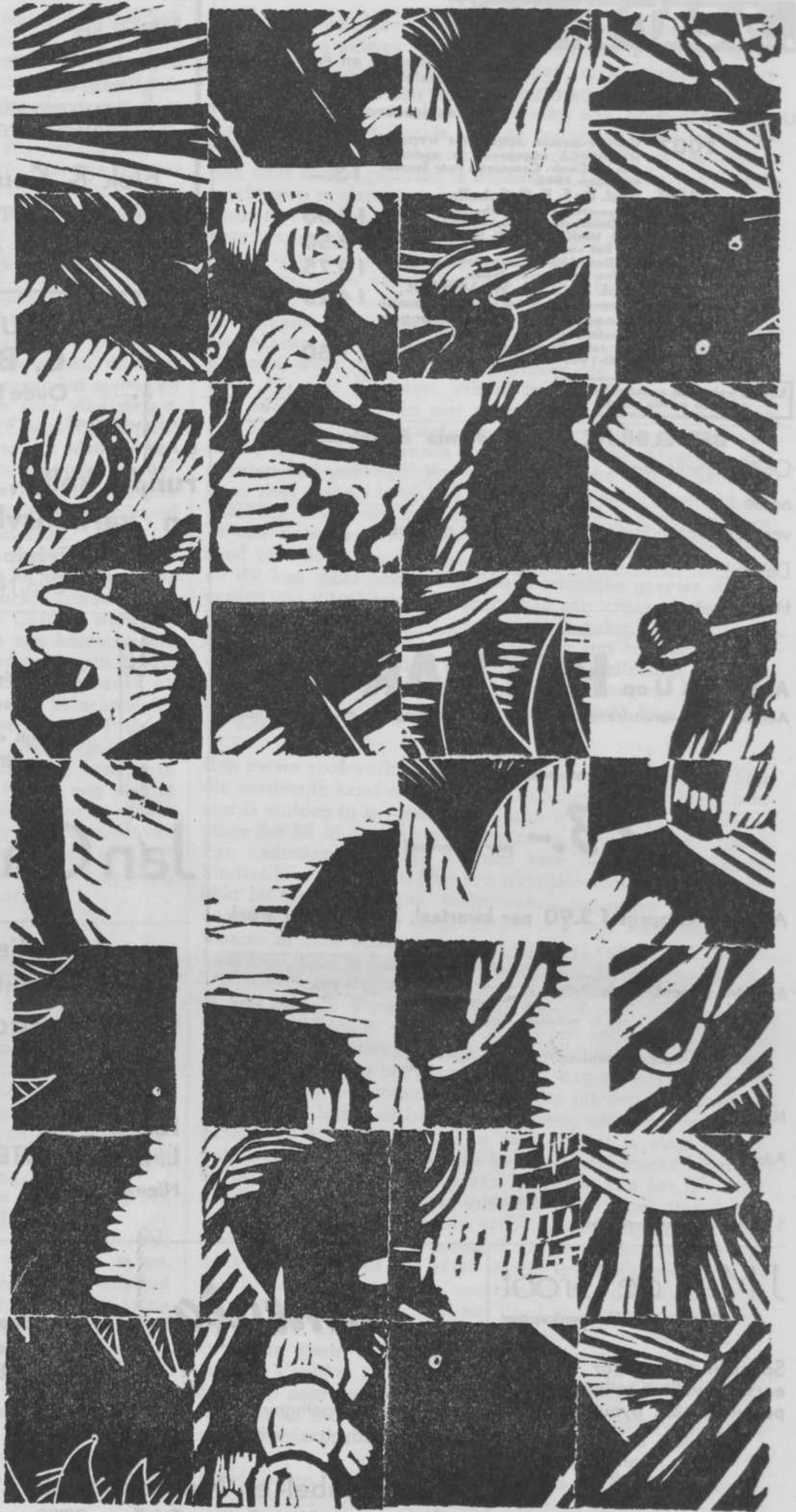
De verrassing voor familie en vrienden openbaart zich nu als volgt. Het geheel plaatst ge op een onbrandbaar bord en bestrooit het met de laatste resten brandewijn van de Kerstborrel.

Even voor het binnentreden wordt de toren, die nu wel overduidelijk den vorm van een plumpudding heeft aangenomen, voorzichtig bij het met A genummerde blokje, dat U reeds van een lontje voorzien had, aangestoken. Het effect is werkelijk verbluffend; zacht knalend, door de kleine hoeveelheid buskruit, fladderen de zwaluwstaartjes brandend door de kamer en veroorzaken alom in het vertrek de grootste opschudding, daar deze merkwaardigerwijs op practisch alle plaatsen vlamvat.

Van de asch bereide men een stevige lijm.

Vervolgens neme men de nog schoone legpuzzle*) van zijn kamer-genoot en beginne geheel opnieuw bij C. Er moet terdege opgelet worden dat het bij C genoemde prentje nu eerst wordt uitgeknipt, ingelijmd en op zijn juiste plaats geplakt; de rest volgt na eenig nadenken gemakkelijk. Veel succes!

RED.

*) Onze voorraad is beperkt. Voor belangstellende familieleden e.a. zijn nog enkele exemplaren beschikbaar.

VOOR DE BETERE
FABRIKATEN

Molenaar

TEL. 612

Voorspoedig 1946

A.W. VEELVENTURE

Verspreider van de

PEPERSTAND VAN

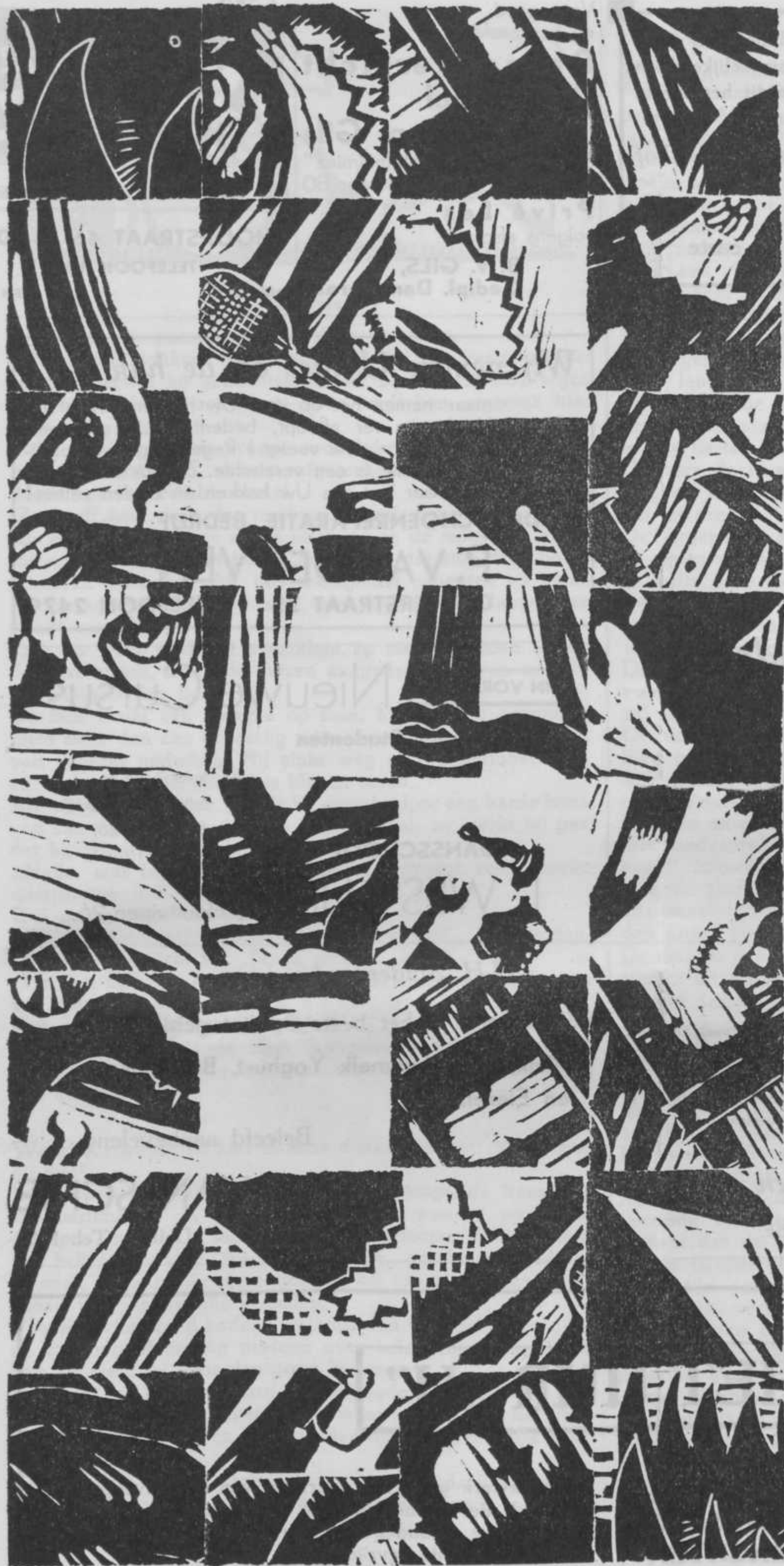
TEL. 612

Voorspoedig 1946

Voorspoedig 1946

Voorspoedig 1946

WEDSTRIJDREGLEMENT.

Ach wat jammer, nu moeten we om der wille van den puzzle-wedstrijd vertellen wat de legplaat voorstelt. Want — we verklappen het U — het Zotje, dat het meeëtertje opendrukt, doet daaruit de ondervereeningn van het Corps te voorschijn komen. Er ontbreken evenwel nog eenige en het is aan U om deze op een briefje te noteeren en aan de Redactie te doen toekomen. Bij meer dan één goede inzending beslist bij de prijsuitreiking de voorkeur van de Redactie.

Eerste prijs: Deze zal bestaan uit een som gelds ter grootte van de contributieën der gezamenlijke ontbrekende ondervereeningn.

Tweede prijs: Een aardige Kerst-surprise (bij inzending vermelden: Voor dame of heer en burgerlijken staat).

U ziet, er is veel geboden en er worden dan ook vele inzendingen verwacht. Doet U evenwel niet te veel moeite, want de Societeit Phoenix is in de legplaat niet vergeten.

RED.

Voor
Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Een gezellige sfeer
Bij een smakelijke disch
Weet dat dit het parool
van
Rest. 't Prinsenhof
is
Lunch
Diner à la carte

Voor goed
en beschaafd

**Dansonderricht
Dansschool**

B. van Gils
Hotel „Wilhelmina“
Nieuwe Plantage 80

Privé Les
volgens afspraak

B. v. GILS,
Gedipl. Dansleeraar

**KLEEDINGMAGAZIJN
DE ADELAAR**

HET HUIS VOOR PERFECTE KLEEDING

CHOORSTRAAT 46 — DELFT
TELEFOON 1347

ENGROS EN DETAIL

TECHNISCHE BOEKHANDEL
WALTMAN
Binnenwatersloot 33, Tel. 75,
Delft.

De Boekhandel
voor Technisch
Hooger Onderwijs

Gevestigd sinds 1863.

Wij nemen U niet op de hak

maar nemen het op voor Uw hakken! Want als U die te ver afloopt, bederft U Uw schoenen en . . . . . Uw voeten! Regelmatige, vakkundige reparatie is een vereischte. Zet dus Uzelf geen hak, maar laat ons Uw hakken en zoolen zetten!

MODEL-SCHOENREPARATIE BEDRIJF

P. VAN DER VEN
OOSTERSTRAAT 35 - TELEFOON 2479

IN VORMING **Nieuwe Cursus**
voor Studenten

Inschrijving en
inlichtingen dagelijks
Houttuinen 26,
van 10-12 uur.

DANSSCHOOL

L. WESSELING, Houttuinen 26.

1945 bracht U de vrede.

1946 brengt U naar wij hopen veel kleding.
Wij vertrouwen dat U ook in 1946 van onze hulp bij de aanvulling van Uw garderobe gebruik zult maken en danken U voor het vertrouwen dat U in de afgelopen maanden in ons gesteld heeft.

Bedenkt:
KLEEDINGMAGAZIJN *van Uffelen*
houdt een waakzaam oog op Uw garderobe.

H.H. Studenten!

Wij leveren U het beste op het gebied van
Melk, Flesschenmelk Yoghurt, Boter, Kaas en Eieren.

Beleefd aanbevelend

NOL VAN SCHIE
Molsteeg 33 - Delft - Tel. 1008

*Begin 1946
verschijnt:* **HET UUR „U“**

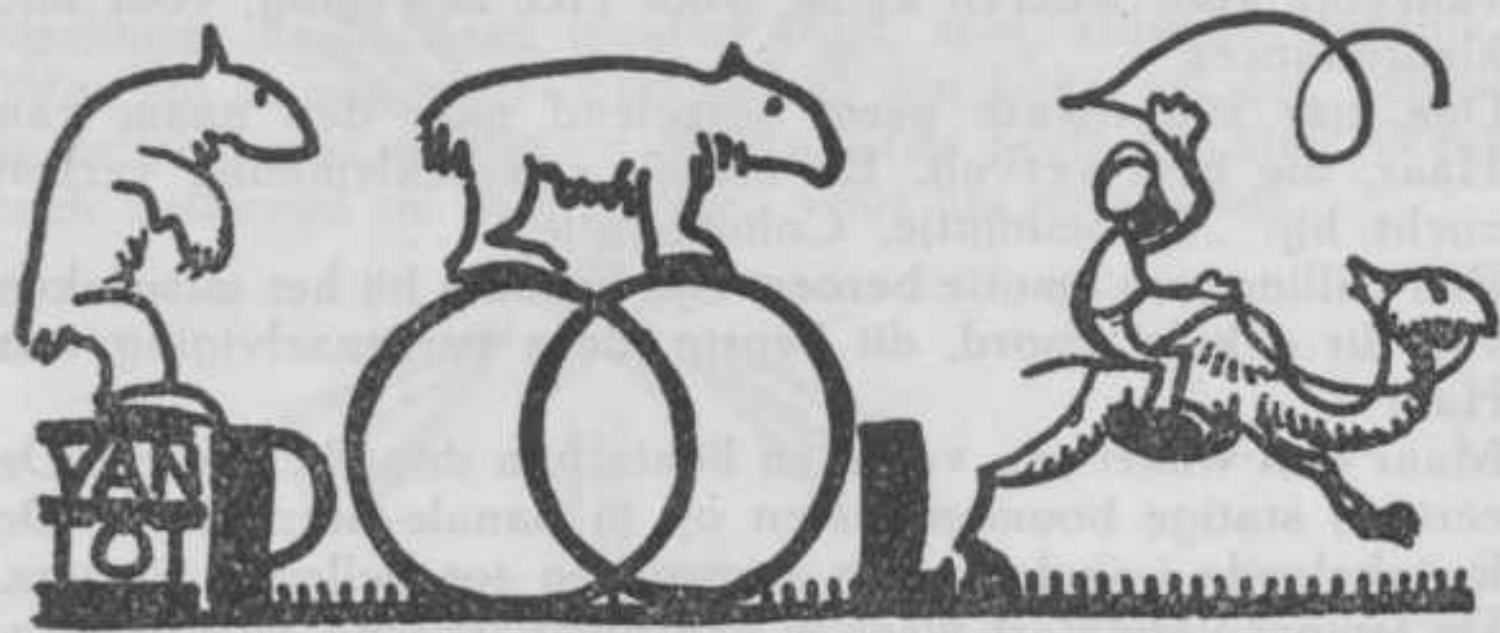
Een fotoreportage
van de filmdienst der
**BINNENLANDSCHE
STRIJDKRACHTEN**

Dit boekwerk geeft een overzicht van het onvergetelijk werk der Binnenlandsche Strijdkrachten speciaal in de laatste maanden van den bezettingstijd en den eersten tijd na de bevrijding.
Enkele bladzijden tekst en een groot aantal — 280 — bijzonder fraaie foto's maken dit nieuwe boekwerk tot een unieke herinnering aan den strijd voor onze vrijheid.
Iedere illegale werker, maar ook elke Nederlander, zal Het Uur „U“ willen bezitten.
Het boek wordt gedrukt op illustratiepapier.
Aan de typografische verzorging is bijzondere aandacht besteed.
Daar de oplage uiteraard beperkt is, raden wij u aan reeds thans uw bestelling bij uw boekhandel op te geven.
De netto-opbrengst is voor de Stichting 1940—'45.

Prijs f 4.75

DUM
DELFTSCHE UITGEVERSMAGTSCHAP
Oude Delft 101-103,
Delft.

Heimwee

Met sloome passen loopt hij door de straat.

Het is donker, voorzichtig mijdt hij den rand van het trottoir, terwijl hij gedachteloos met zijn wandelstok tegen de steenen der huizen slaat. Wat heeft hem eigenlijk hier naar toe gedreven?

Langzaam ziet hij de vroege avondmist witachtig boven de huizenrij uitkomen, scherp afgeteekend tegen de door talloze sterren verlichte hemel.

Ze geeft hem weer dat sombere gevoel, deze mist, die zich als een tapijt over de aarde uitstrekt en de menschen en de dieren afsluit van het hooge oneindige, dat zich daar boven uitstrekt. Hoe zag hij dat menigmaal gebeuren op zulke zwoele zomeravonden vroeger, toen hij dagelijks langs deze straat wandelde?

Ook nu weer voelt hij zich klein en nietig worden in die donkere straat, tegen de huizen aangedrukt als een mier in een platgetreden hol.

De mist drukt een stempel op hem, hij ziet een oogenblik niets meer dan een groezelig witte ruimte, waarin gezichten van vroeger opduiken. Hij zinkt weg in zijn herinneringen en voelt niet eens, dat hij is blijven staan.

Als hij wil doorloopen, wordt hij gewekt door een harde bons van zijn voorhoofd tegen een telefoonpaal; nu merkt hij pas dat hij gesuft heeft.

„Hallo, wat loop jij daar te suffen?“, vraagt een frissche meisjesstem.

Een grove vloek ontvalt hem.

„Hé, hé, een beetje minder kan het ook wel!“, zegt ze dan. Intuïtief antwoordt hij: „Ja, ja, maar . . . eh.“

„Ha, ha, ha“, klinkt het uit het donker, „zie me toch eens zoo'n domoor aan!“

Even schaamt hij zich als man zó te droomen op straat en wil doorloopen als de stem, nu smeekend haast, vraagt: „Zeg, ik weet de weg naar huis niet meer, zou jij mij kunnen helpen?“

* * *

Waarvoor kwam hij hier in deze donkere straat? Wat deed hij hier?

Ja, hij was werktuigelijk in een trein gestapt, de trein van zijn herinnering en op de goede plaats was hij weer uitgestapt. Toen, . . . ja toen was hij doorgelopen door de hem zoo bekende straten, langs de huizen, grachtjes, winkels, boomen, hij kon niet meer stoppen, hij zag alles weer leven zooals vroeger met zijn vrienden.

Vroolijk schaterend hadden ze langs den weg geloopt, café in, café uit, of ernstig pratend over belangrijke zaken, die hem nu weer fel voor den geest kwamen.

Bah, wat zat hij te zemelen als een oude meid. Hij had het den laatsten tijd wel meer gehad maar nu, nu was het verlangen naar dien ouden onbezorgden tijd met een schok naar boven gekomen.

Het had hem versuft, eensdeels waren zijn gedachten bij zijn werk, andersdeels weggesmolten door die brandende heimwee. Student worden, student zijn, blijven en toch. . . student-af.

* * *

Plots ziet hij het meisje als een donkere schim naast zich staan. Even schrikt hij uit zijn mijmeringen op maar dan. . . Heeft hij zoiets vroeger ook niet meegemaakt toen hij nog jong en vrij was.

Ja, toen was ze met hem meegegaan, urenlang hadden ze geloopt en toen ze vermoeid het café'tje op den hoek waren binnengeloopt, hadden ze gezellig samen gezeten.

De kittige blonde krulletjes, de bruine oogen, het wipneusje, hij had haar gestreeld en gekust. Zijn avond was haar avond geworden.

* * *

„Ga mee, Julie“, fluisterde hij, „het is prettig weer eens iemand te zien.“

„Ja, Boy, willen we een eindje om?“

Vervolg van deze pagina op bladz. 10.

Iedereen denkt na over zichzelf en anderen in de laatste dagen van December. De koning net zoo goed als de bedelaar. Alleen de koning heeft het moeilijker want hij moet op den ochtend van den eersten Kerstdag ook nog een radio-rede tot zijn volk houden, daarentegen heeft de bedelaar moeite met zichzelf omdat hij op deze dag ook nog moet bedelen om wat eten.

De generaal geeft een dagorder uit en gaat dan weer naar huis, maar de soldaat moet op wacht staan en kan alleen maar aan zijn huis, vrouw en kinderen denken, hoe ze het zonder hem zullen hebben.

De zeeman, daar is zooveel over geschreven en gesproken; hoe gezellig ze het hadden in hun duikboot met een kerstboom gemaakt van oude rommel, ver verwijderd van het vaste land op de wijde zee.

Neen, niet hoe gezellig ze het hadden, maar hoe gezellig ze het zichzelf maakten! God weet wat er op zoo'n oogenblik in hun harten omging.

De boer slacht een, al weken van te voren vetgemest kalfkoen en rookt dikke sigaren en drinkt een glaasje na afloop van de preek.

De burger in de stad eet konijn en nog dagen daarna worden de resten van het feestmaal in de stampot of soep verwerkt. Ja, zelfs de arme schoenlapper op den hoek beseft dat je Kerstmis maar niet zoo maar voorbij kan laten gaan en al heb je dan geen geld, je kan toch wel een goeden dag met vrouw en kinderen hebben.

De koorknaap denkt met spanning aan het oogenblik dat hij voor het eerst in de kathedraal, ja heusch de kathedraal, zal moeten zingen tijdens de plechtige hoogmis.

De pastoor en de dominee spreken allebei over die wonderlijke geschiedenis van Bethlehem en dat kindje. Ze vermanen hun gemeenten en dikwijls preeken zij vol gloed over: Vrede zij op aarde in 's Menschen welbehagen.

Bij deze uitspraak kan de oud-soldaat een wrange glimlach niet onderdrukken. Hij weet nu wel wat de „Vrede op aarde“ beteekent na zes jaar oorlog. Het is óók een medelijdende glimlach. Het past niet bij hem en het geeft hem iets onnatuurlijks. Een mensch kan echter in zes jaren met den Dood vlak naast zich heel wat veranderen.

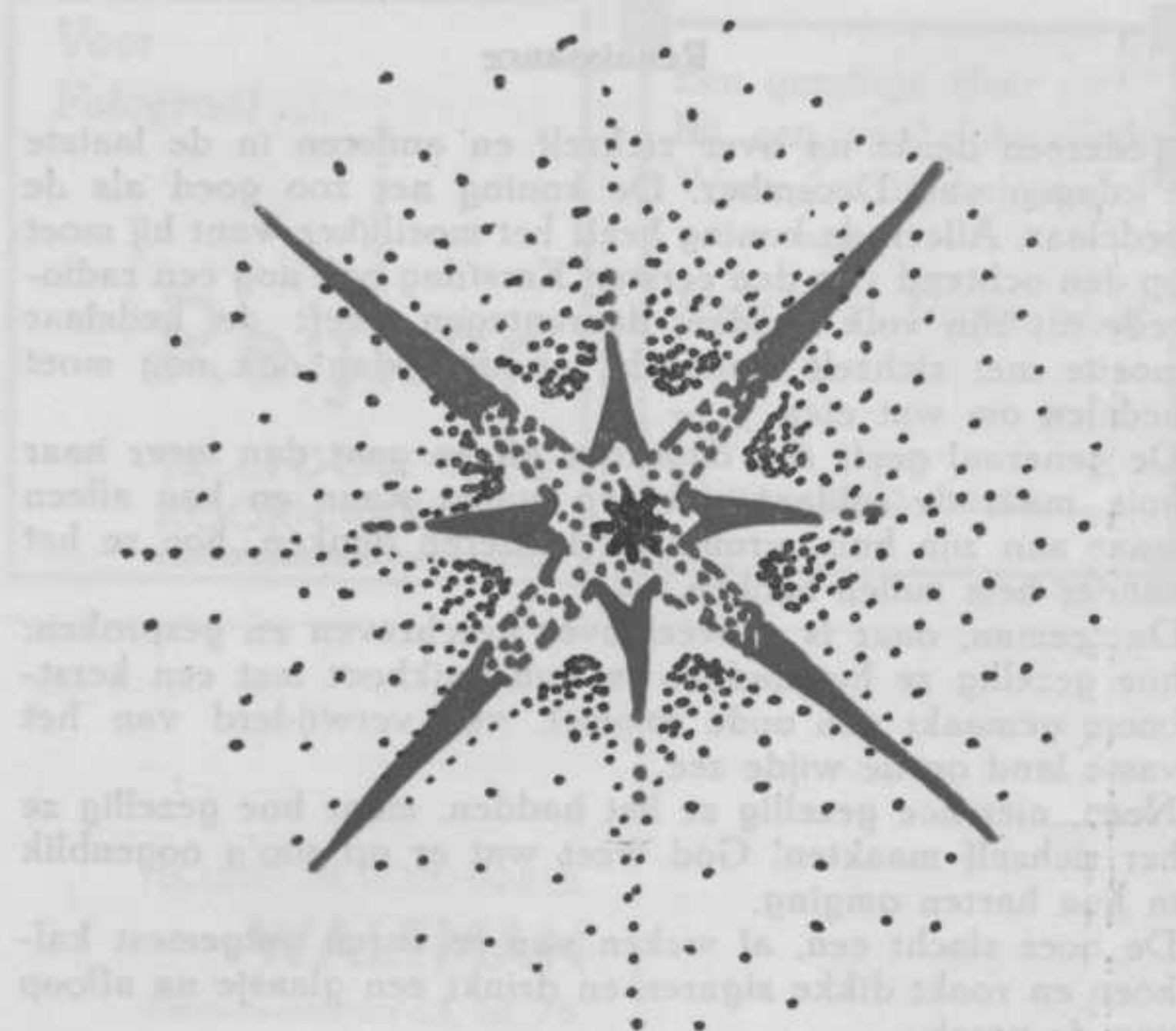
De dichter denkt aan besneeuwde landschappen en heldere sterren en stalletjes en wonderlijke gebeurtenissen, die zich juist in dezen tijd van het jaar zouden afspelen. Dichters en schrijvers zijn in zulke dagen gelukkige menschen want zij kunnen hun gedachten in quatrijnen, terzinen en novellen op schrift stellen.

De student waardeert zijn familie weer en voert lange gesprekken met zijn Vader, praat vertrouwelijk met zijn Moeder, houdt zijn zusjes voor den gek en helpt zijn broertje met Meccano. 's Avonds aan het Kerstdiner als de Vader de goede wenschen heeft uitgesproken en het glas heft op de Moeder en zij allen met elkander klinken en elkaar met vreemde strakke gezichten toeknikken, ja dan denkt de student dat de familie toch eigenlijk nog zoo gek niet is. Na de tweede of derde gang staat hij op en legt bedachtzaam zijn servet naast zijn bord en vertelt een of ander wonderlijk verhaal waarin hij zijn gedachten over deze laatste dagen van het jaar tot uiting probeert te brengen. De familie begrijpt hem niet erg, maar dat zullen ze nooit toegeven en ze denken bij zichzelf, zoo denk en zeg je de dingen blijkbaar als je student bent.

Zoo leeft ieder mensch anders dan anders in deze dagen. Allen voelen een zekere beklemming. Men voelt zich in de nabijheid van iets onzichtbaars, iets onzegbaar moois. Het is slechts weinigen gegeven om dit onzegbare zoo dicht te naderen dat zij er zich verbonden mee kunnen voelen. Velen denken dit te bereiken door over hun daden in het afgeloop-

DE GEVALLEN STER.

Harlekinade.

Met krachtige rukken dringt een gure wind door alles heen wat zich buiten bevindt. Bij iedere vlaag warrelt de fijne sneeuw op straat omhoog, om dan in elegant gevormde flarden wederom het plaveisel te tooien.

De sneeuw striemt tegen de muren, nestelt zich langs trottoirbanden en huizenblokken, tegen ramen en op treeplanken van geparkeerde auto's. Maar zij teekent zich ook af op de hoog opgezette kragen van hen, die deze uitdaging der natuur met gelatenheid trotseeren. Een gelatenheid, die slechts begrepen kan worden, als men zich het doel van deze enkelingen eigen heeft gemaakt.

Zij allen wachten, wachten met de onbewuste zekerheid, dat het lot hen dáár zal brengen, waar zij wenschen te komen. Hun gedachten houden zich met niets bezig. Zij weten, dat de predestinatie het oogenblik bepaald heeft waarop een auto vaart zal minderen en zijn deuren zal openen voor de wachtenden.

Zoo vast heeft de groep zich voorbereid op dezen gang van zaken, dat het onmogelijk nog anders kan loopen. En de tijd gaat verder, het lot steeds nader brengende. De lage wolken lossen op en maken ruimte voor een oneindig zwart firmament vol beweeglijke, flonkerende sterren.

Onwezenlijk ver weg schijnt deze andere wereld. Alsof een tooverslag een wonder heeft doen geschieden, staren allen naar eenzelfde punt. Een magische kracht houdt hun blikken gericht naar een goddelijk licht vlakbij. Daar rust het op de blanke sneeuw, zilverachtig, flonkerend.

En Harlekijn, koud tot in zijn botten van het wachten, ontwaakt uit zijn afwezigheid en kijkt. Hij kijkt naar het licht; hij kijkt naar de omstanders, die door de Ster beschenen worden. Weldra wordt hij bevangen door zijn visuele impressies. Hij kijkt nu niet meer, hij ziet.

Zijn schoonheidsontroering duidt niet op een wereldsche liefdesverhouding, maar zij wijst ons naar een totaal andere gevoelsfeer, naar verhoudingen van bovennatuurlijke teederheid, naar datgene, wat bloemen ons beloven en doen voorvoelen.

Want voor hem staat een vrouwengestalte. Haar wezen lijkt aarzelend en vluchtig als de glans van opaalkleurige duivenveeren. Haar voorkomen benadert het sublieme. Haar schepping is zoo schoon, dat het verre uitreikt boven menschelijke critiek. Haar beeld maakt op Harlekijn den indruk van onstoffelijkheid. Zij is niet meer zinnelijk waarneembaar, zij is slechts geestelijk tastbaar.

In zijn hart ontwaakt een geest van muziek en poëtische woorden. Zijn ziel wordt jong en levend. In zijn hartstocht is het straatbeeld een stuk natuur. De schouwburg, waar hij voorstaat, is in een tempel veranderd, midden in een lieflijk bosch. Huizenrijen zijn wuivende boomen geworden. Vogels zingen hun hoogste lied en hun klanken zijn verstaanbare woorden.

Harlekijn buigt zich voorover en kust teeder een roos. Hij fluistert het viooltje iets zoets in het oor. En juichend begroet hij den sierlijken zwaan. Aanschouwt, hoe hij flinderend door het woud zweeft. Zijn armen zijn wijd uitgestrekt, ont-

vankelijk voor iederen klank, voor elke beweging, voor alle kleurnuances.

Dan zint zijn dwaze geest aarzelend naar den naam van Haar, die hem vervult. En als uit een beklemming verlost zucht hij: „Colombijntje, Colombijntje”...

Een trilling van emotie beroert zijn lichaam bij het uitspreken van dit enkele woord, dit begrip, deze vereenzelviging van Haar.

Maar dan waart een valschen lichtschijs door het bosch. De eertijds statige boomen lossen op in banale huizenrijen. De kwinkelende vogelgeluiden verworden tot bellende fietsers. De tempel verwatert weer in een bombastische schouwburg. De lichtschijs komt nader en blijft vlak voor Harlekijn stilstaan. Uit het portier van de auto stapt een welgedane, fatsige man, met een sigaar scheef in den mond.

Colombine spreekt hem terstond aan.

Harlekijn, weggerukt uit zijn droombeeld, waarzinnig van deze brute ontgoocheling, spant zijn spieren, balt de vuisten en werpt zich op het vette lichaam bij de auto....

Als Harlekijn weer bij zinnen is gekomen, ziet hij voor zich een wezenloos lichaam in de omwoelde sneeuw; Pantalon is dood.

En door de nachtelijke stilte klinkt een rauwe, duivelsche schaterlach.

Satan, Vorst der Duisternis.

Wie zal ooit de ziel doorgronden, die van den Duivel is bezeten? Wie kent de wellust waarmee de Duivelsche plannen ten uitvoer worden gebracht?

Het avondtoilet verborgen onder een wijde Mephisto-cape de hoorntjes gedekt met een moderne hooge hoed; onbewe-lijk in het donker der arcade. Verleden, heden, toekomst—droomend gaat Kerstmis aan hen voorbij.

Bethlehem, het jaar 4, Godeszoon geboren; eeuwige vijand van het kwaad; nooit heb ik dat kunnen verhinderen; alles tevergeefs.

Wat onheil zou de menschheid bespaard zijn gebleven: godsdienstoorlogen, martelingen, beeldenstormen, ketterverbranding. Waarom luistert men toch steeds naar diegenen, die verkondigen dat men het goede moet willen? Waarom volgt men mij niet? Wilt het kwade, doet het goede! Begrijpt men dan nog steeds niet, dat de oorlog de menschen tot vrede brengt en iedere vrede onvermijdelijk de oorlog tot gevolg heeft?

Moedig zal ik verder strijden, mijn beste krachten wijden aan de verbreiding van het kwaad voor het welzijn van de menschheid. Eens zal de duisternis eeuwig zijn en het menschdom gelukkig.

Oh menschenkinderen, weet dat ik U liefheb; helpt mij vechten voor kwaad, verleiding en corruptie.

De Duivel ziet rond en houdt alleenspraken met de diverse personen, die in zijn gezichtskring komen. Staande voor het theater kan hij de geheele scène overzien.

Dag Pantalon, mijn beste leerling, wat loop je treurig op dezen mooien Kerstavond. Ach, je voelt natuurlijk reeds het einde naderen; straks dringt het scherpe staal door je weeke massa en geen Duiveltjelijf zal je helpen, hoewel ik je wel mag want je aanbidt me. Corruptie was je sterkste zijde. Man, wees vroolijk een lang doodsbed is ook zoo lollig

niet; alleen godsvruchtigen putten kracht uit lijden. Mijn leerlingen krijgen een mooien dood, snel, afdoend, zakelijk. Wat wil je nog meer? Straks valt een blikje uit den hemel; je zult het niet zien want geldswaarde heeft het niet. Wees toch verheugd nu ik je behoed voor het sentiment!

Arlecchino, nog voor je gelukkig bent met Colombine zul je voor mij getuigen. De dood van den rijken man is een weldaad voor hem en zijn slachtoffers, maar jij hebt kwaad bedreven. Hoe schoon zal het berouw zijn en misschien word je wel vereerd als de menschen tot bezinning komen en het slechte zullen prijzen om het goede te verkrijgen.

Ach Colombine, waarom is je ziel zoo rein, waarom siert de onschuld je karakter. Schoonheid is verleiding, temperament bedrog en gevoelens zijn liefde.

Uiterlijk zou je één van mijn apostelen kunnen zijn, maar innerlijk ben je gaaf als een harde bal waar alle pijlen op af stuiten. Toch zullen schoonheid en onschuld Arlecchino tot misdaad dringen. Was je smerig en rot, hij zou nooit Pantalon doden.

Vicieuze cirkel van goed en van kwaad.

Polichinel, oude apostel, wat doet het me goed je nog steeds in welstand te zien. Drank en vrouwen; kortstondig is het genot, maar lang de herinnering, Polly.

Vergoddelijkte Pierrot. Jammer ventje, eens kom je nog in den hemel; let op mijn woorden. Ja, die ster is voor jou, dat weet ik wel: je snapt het toch niet; het is de ster van het goede, die ik bij wijze van verzoeking naar beneden heb laten werpen. Hij die hem vindt, zal altijd het goede willen. Pauvre petit. . .

* * *

Het verhaal van Pierrot.

Daar sprong hij de trap af met het pannetje behoedzaam in een roodgeruiten doek voor zich uit gehouden: de prak van oom Polly. De voordeur uit en het steegje door, tot waar een late tram plotseling voor hem langs schoot, geel, helder verlicht met veel gepiep en gegil in de railbochten. Hijgend bleef Pierrot staan in de natte sneeuw, stak toen behoedzaam het glimmende asphalt over en naderde eerbiedig de ingang van den Grooten Schouwburg, waarvan de lichtreclames rood en groen opgloeiden tegen het grauwe bouwlichaam. Als je tusschen je oogharen door keek was het een feeëriek gezicht al die lichtjes op den weg, het weerkaatste als een avondfeest in Venetië.

„Oom Polly, oom Polly.”

In een duisteren boek draaide zich een zware figuur om en wendde zijn wit gezicht naar het licht.

„Je bent een beste jongen om aan je oom te denken. En dat op zoo'n laten avond, had je broer niet kenne komme?”

Pierrot keek droomerig om zich heen, slenterde naar de ingang van het theater, waar groote aanplakbiljetten met roode letters, versierd met hulst, flonkerden in de schijnwerpers.

Wat was het dat plotseling zijn aandacht trok? Wat deed hem zoo zonderling terugdeinzen tot gindsche pilaar? Wat kunnen wij daarvan weten? Wat gaat er niet aan ons voorbij? Kennen wij het hart van Pierrot? Waar halen wij de arrogantie vandaan te meenen dat ons objectivisme absoluut is en hoe zijn wij zoo vermetel om voor fantasie, droombeeld en drogredeneering uit te maken wat fijnere gevoelens vermeenen te constateeren?

Daar stond hij dan met de groote zwarte oogen glanzende, de mond open. Iets gruwzaams hield hem beklemd. En toch het was niets vreemds wat hij zag: een groep wachtende menschen, zijn oom die het pakje opkauwde, gezeten op het spatbord van een Peugeot en verder. . .

De avond, de nachtzwarde hemel met fonkelende sterren en een flard van de melkweg over de bovenleiding van lijn negen.

* * *

Toen gebeurde het.

Iets glinsterends maakte zich los uit het firmament, dwarrelde naar beneden en viel met een plofje op het trottoir, veerde weer even op, rolde eenige malen om zijn as — briljant, vuur-

vlieg — en bleef naglanzen in de sneeuw vlak voor Pierrots voeten.

Het was een ster, een groote, zilveren ster met zes punten. Het vreemde was, dat Pierrot iets anders had verwacht. Het was precies als een geweer dat ketst. Men haalt de trekker over, maar. . . .

Het geladene in de atmosfeer was nog tastbaar aanwezig, het vonkte in zijn intuïtie. Pierrot voelde de tranen over zijn wangen loopen. . . .

. . . . Waarom vragen wij toch zooveel?

Een hand op zijn mouw deed hem opzien. Was het misschien de matte teint, de zwarte oogharen of een schaduw op haar gezichtje, dat hem deed denken aan een figuur van het toneel, een actrice, een popje uit een harlekinade?

Allang had hij het opgegeven om te weerstreven. Hij liet zich maar gaan, wat of er deze avond ook met hem gebeurde; een wrakhout op de golven, een knikker in een jongensvuist.

„U. . . U houdt zeker van muziek”, stamelde hij.

„Hoe raad je dat zoo, wat ik denk jongen! Ik bedacht juist, dat ik de heele avond al gitaar-muziek gehoord heb, maar ik durfde het haast niet te zeggen; want ik was bang, dat ik het mij verbeeldde. Er is duidelijk verschil tusschen cither en harp, mandoline en gitaar; dit was evenwel zeker gitaarspel,” ze luisterde scherp, „ik mag. . . . eh. . .”

Plotseling scheen iemand de aandacht te trekken. Pierrot volgde ieders blikken en zag tot zijn verwondering een zeer vreemd gekleede heer, die hij nog niet had opgemerkt. Het vreemde in zijn verschijning — Pierrot zag het in een oogopslag — was niet zijn zwarte cape, waaronder een keurig rokcostuum gedeeltelijk zichtbaar was — maar zijn groene oogen, die in de schaduw lichtten, ja lichtten, net zobals de ster, die men hem in de handen gaf.

* * *

„Nee, nee”, stotterde de vreemdeling uit in een zonderlinge verwarring en liet de ster vallen alsof hij er zich aan brandde. „Ik sta hier ook niet voor niets, ik doe ook mijn plicht. Laat mij met rust. Laat mij gaan. Ik vraag hier ook niemand wat. Bemoeit U zich niet met mij.”

Het groepje loste zich weer op. Na een onbeduidend voorval. Wat bemoeien wij ons ook? Wat kan ons schelen, dat meer van onze aandacht en inspanning vergt, dan we willen geven aan onbelangrijke zaken. Het zij zoo. Ieder leve, zoo hij wil en laat hem de vrijheid, want de vrijheid is schoon.

Echter Pierrot had de ster, hield hem angstvallig tegen de borst en huppelde naar zijn oom, die net bezig was een reusachtige limousine tusschen de andere auto's te loodsen. Een deur sprong open en een kapitalistisch heer deed zijn pelsjas en hooge hoed aanstaren door de belangstellende toeschouwers.

„Oom Polly, oom Polly, wie is dat?”

„Dat is mijnheer Pantalon, een oude klant van mij.”

Het is toch werkelijk jammer, dat wij zoo weinig sensibel zijn. Wij zijn afgestompt, vergelijk ons eens met een natuurmens. Onze gevoelens verschillen als een mispel van een kerstappel. Dus begrijpen we niet waarom Pierrot achter den pelsjas aansnelt en hem zijn ster laat zien, maar de weigering tot interesse was kort, zakelijk en afdoend.

* * *

Wat daarna gebeurde, gebeurde zo snel, dat Pierrot het zich moeilijk naderhand in de goede volgorde kon herinneren. Plotseling was daar het beeldschoone meisje weer, zij nam den heer in pelsjas apart als voor 'n kort gesprek. Dan was er het flitsen van een mes. Geloop en geren van veel volk, politie, en bloed dat de sneeuw rood kleurde.

Pierrot snelde heen, maar de ster had hij onder zijn buis en toen een voorbijganger verschrikt door zijn snelle voetstap, opkeek, leek het alsof er een vaag licht om zijn hoofd scheen en de witte tulen kraag stak scherp af tegen de zwarte pompoenen op zijn borst.

Een vroolijk licht uit de omkapte lichtbollen viel op de heldere tapkast. Daar zat hij met haar in een hoekje. Bij het binnenkomen waren ze al uitgelachen door enkele jonge studenten, die hem nu nog spottende blikken toewierpen alsof ze wilden zeggen: „Hoe komt zoo'n oude pik met zoo'n jonge meid?”

Iedereen lachte, had plezier, maar hij zat stil voor zich uit te staren.

„Ja, een lange wandeling met een jonge meid,” dacht hij. Zijn heimwee was weg, weg. Dat leelijke kind voor hem hinderde zijn gedachten van dezen avond.

Waar waren nu zijn vrienden, Piet, Gerrit en Hein, waar zouden ze zitten?

Snel stond hij op, betaalde twee pils, groette het meisje en liep we, de duisternis in. Hij wilde alleen zijn, alleen met zijn gedachten aan vroeger, nee, nooit kwamen die tastbaar weer terug, hij was plotseling jaren ouder geworden.

Haastig liep hij door dezelfde straten, waarlangs hij gekomen was.

Een vluchtige blik op enkele oude torentjes, de ophaalbrug was het laatste.

Weg moest hij, weg hier vandaan, hij was het ontgroeid.

* * *

De trein pufte het station uit, nog net zag hij de lichten van het stadje, waar hij gestudeerd had.

De sterren twinkelden nog altijd en de trein raasde voort, bracht hem weg, verder weg in zijn leven.

BRZ.

maakten geen verschil uit op de gang van het leven. Welke dag of welk jaar dat het was, Pieter Jacob wist het allang niet meer, wat kon het hem schelen en waarvoor zou hij het moeten weten? Alleen zijn aanslagbiljet voor de belasting gaf hem een vage herinnering, dat er dan al lang een nieuw jaar aan de gang moest zijn en dat het weer naar de zomer liep.

Eens op een dag, toen de wereld weer eens wit zag van de winter, kwam er een postbode, die drie brieven in de bus deed. Klaas had eerst niet begrepen waar deze vreemde postzegels en stempels vandaan kwamen, maar had ze tenslotte toch naast het bord van Pieter Jacob op de ontbijttafel gelegd. Deze had de brieven gelezen en was daarna ongewoon snel gaan ontbijten. Hij was zelfs naar de keuken gegaan en had daar een uur lang tegen Klaas gepraat. Klaas had hem zwijgend aangehoord en af en toe heftig met zijn hoofd geschud.

's Middags was hij erger dronken dan ooit en had veel langer dan anders op de vleugel gespeeld. Toen hij daarna uitging, vroor het hard en er stond een heldere sterrenhemel. Hij hoorde het ijs kruien op de rivier en er heerschte die merkwaardige stilte die men hooren kan op een winteravond. Zijn handen op zijn rug en strak voor zich uitkijkend op de grond, liep hij voort.

Hij kwam dien avond laat thuis.

De volgende dag vroeg hij aan Klaas of er niet weer post was gekomen. Dit was niet het geval en Pieter Jacob voelde zich voor het eerst van zijn leven verlaten. Dien middag dronk hij overmatig veel, sloeg Zola, Bach en Chopin over en ging uit. Lange tijd liep hij voort langs wegen en door de velden. Zijn wandeling voerde hem ook langs een eenvoudige arbeiderswoning, die hij waarschijnlijk niet eens zou hebben opgemerkt als er niet door het raam een breed lichtschijnsel naar buiten was gevallen. Hij hield zijn stap in en keek door het venster. Het liet echter niet alleen het licht dat zijn aandacht getrokken had, maar ook het gezang dat naar buiten klonk en dat ergens diep in zijn innerlijk een herinnering opriep, die hem vasthield op de plaats voor het venster. Hij trad alleen nog wat naderbij. Het was slechts een eenvoudig arbeidersgezin, dat bestond uit man, vrouw en kinderen. Ze stonden om iets groens heen, hij kon niet precies zien wat, want de kamer was slechts spaarzaam verlicht door een paar kaarsen, en zongen een heel oud lied.

De man was groot en bonkig.

De vrouw, kleiner en iets weemoedigs over zich. De kinderen, hun best doend met het zingen en elkaar aanstootend als er een wat al te vals zong.

Pieter Jacob herinnerde zich, dat hij dit meer gezien had, maar waar en wanneer.

Toen plotseling herinnerde hij zich weer alles en liep door. Met steeds grooter wordende stappen ging hij naar huis en sloot zich op in zijn bibliotheek, waar hij dicht bij de haard in een groote stoel ging zitten. Hij dacht aan alles wat er vroeger was gebeurd. Ja, zelfs Pieter Jacob begon toen na te denken in de laatste dagen van het jaar.

A. H. B.

dit te bereiken door over hun daden in het afgelopen jaar te gaan nadenken en beloven zichzelf beterschap in het komende jaar. De menschen gedragen zich net als de kleine kinderen, die drie weken eerder voor St.-Nicolaas hadden gestaan en met trillende lipjes hetzelfde hadden beloofd.

de burger, de boer, de schoenlapper en de ...ãompaia En toch tusschen al deze menschen, den koning, den generaal, den burger, den boer, de schoenlapper en den bedelaar, was er een die het anders deed in deze dagen.

* * *

Pieter Jacob van Henegouwen was zijn naam. Hij was van goede familie en welgesteld. In vroeger dagen had hij zelfs een kasteel in de Peel bezeten, maar door eenige ongelukkige speculaties had hij zich deze luxe moeten ontzeggen. Zijn leven was niet makkelijk geweest, vooral niet toen vrij plotseling zijn echtgenoot was gestorven en hem met drie kinderen, twee meisjes en een jongen achterliet. In het begin had hij getracht zelf zijn kinderen groot te brengen, maar al spoedig voelde hij, dat hij het niet aankon en hij besloot hen, na rijp beraad met zichzelf, naar kostscholen te sturen. De meisjes naar Zwitserland en den jongen, die den merkwaardigen naam van Achillan droeg, naar Engeland.

In de eerste jaren kwamen de kinderen altijd thuis in de laatste dagen van het jaar en vertelden van hun lotgevallen in den vreemde.

Vader Pieter, zooals ze hem noemden, zat dan in een groote stoel dichtbij de haard stil te luisteren.

Later, toen een van zijn dochters met een Italiaanschen graaf huwde en de andere met een Zuid-Amerikaan er van door ging, was het in de laatste dagen even stil als anders in het oude huis aan den rand van de stad, waar Pieter Jacob nu woonde. Van Achillan had hij nog maar weinig meer gehoord. Hij was later naar China gegaan en was daar in den maalstroom van het leven verdwenen. Dit laatste had Pieter Jacob wel het meest aangegrepen, want hij had altijd veel meer om, zijn zoon gegeven dan om zijn dochter. Zoo was Klaas, de huisknecht, de eenige die bij hem gebleven was in het oude, nu kille en verlaten huis. Ze gebruikten er nog maar een deel van en van de afgesloten kamers dacht Pieter Jacob, dat dat een heele besparing op de belasting was. Klaas echter dacht aan de geesten en spoken, die ongetwijfeld in deze ruimten moesten huizen.

Tegen het einde van het jaar veranderde Pieter Jacob en had veel moeite om zich bij het normale dagelijksche leven aan te passen. Meestal was hij zenuwachtig, schold op Klaas, en smet zijn heele ontbijt over den vloer als zijn ei te hard gekookt of de thee niet sterk genoeg was.

Tegen een uur of vijf 's middags, als het donker begon te worden, ging hij zich in de bibliotheek bedrinken. Jaar na jaar speelde zich hierbij hetzelfde af. Het begon met het lezen van een roman van Zola, waarbij hij iedere bladzij, die hij gelezen had, uit het boek scheurde en in de brandende haard gooide. Vervolgens kwam hij eenigszins tot rust achter zijn vleugel, waarop hij soms urenlang preludes van Bach en Chopin kon zitten spelen. Aan het eind sloeg hij met een harde klap de deksel dicht en ging uit.

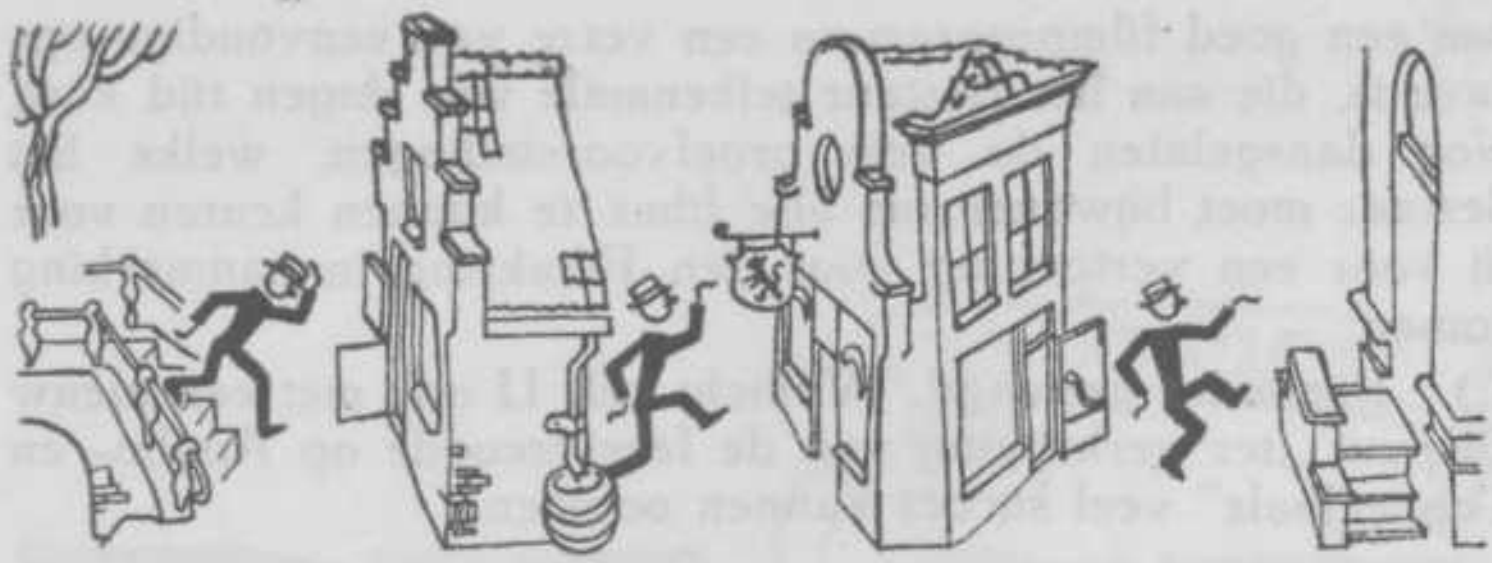
Om Klaas bekommerde hij zich nooit, hij trok zich trouwens weinig of niets van iemand of iets aan. Wat Klaas deed, wist eigenlijk niemand. Er brandde wel altijd licht in de keuken 's avonds. Soms kwam het voor dat er een late bezoeker aanbelde. Klaas slofte dan naar de voordeur, deed het luikje open en zei: Pieter Jacob drinkt. Meer niet en altijd dat typische „Pieter Jacob drinkt” nooit. „Mijnheer van Henegouwen drinkt” en een speciale klemtoon op de r van drinkt.

Ja, zoo was het een merkwaardig leven in dit oude huis en de buitenstaanders dachten dat de oude Henegouwen niet goed bij zijn hoofd was en over Klaas dacht men al niet veel beter. Dit alles kwam eigenlijk alleen door het feit dat men de oude heer en Klaas niet heelemaal begreep. Iedere dag was gelijk aan de voorgaande. Feest- en Zondagen

Vervolg op linker kolom.

Nachtelijke omgang.

Ik word wakker met het nare gevoel, dat de zon niet onder is. Dat komt ervan als de dagen beginnen te lengen, dan worden de nachten zoo akelig kort. Juist besluit ik mij nog even om te draaien, als de straatlantaarn buiten mijn raam aangaat en zijn heerlijk kunstlicht door de spleet in het gordijn op mijn kussen werpt. Die spleet heb ik daarvoor aangebracht, hij dient als wekker. Ik verlustig me nog wat in de stralende schijn, laat ze in mijn oogen spelen en rek me behaaglijk uit. Toevallig raakt mijn rechterhand de kruik, die mijn goede hospita, zorgzaam als immer, op mijn nachtkastje heeft gezet tusschen mijn boord en mijn horloge. Ik zegende haar en neem er een.

Hopla! daar spring ik frisch en vrij monter het bed uit en besluit na een enkele armbeweging, de avondgymnastiek nog even over te slaan. Methodisch als immer kleed ik mij aan, de schoenen, de boord, de das, de jas. Het wasschen stel ik nog even uit. Terwijl ik mijn bed lucht, neem ik er nog een, daarna sla ik het weer toe voor morgen.

„Nacht meneer”, kirt de juffrouw vanuit haar slaapkamer, als ze mij de trap hoort afstommelen. „Welterusten lieve”, brom ik terug en sta daar al beneden in de lange, rechte, groezige gang. Aan 't eind is de deur.

Ik begeef me regelrecht naar de „Zilveren Eenhoorn” voor een glaasje cognac. Achter de tapkast staat een man met een buik in hemdsmouwen. Ik noem hem waard. Hij is zeer vies evenals het onogelijke taplokaal en ik zou voor de combinatie mijn neus optrekken als het niet zoo gemakkelijk dichtbij was. Er is nog geen klant.

„Dag meneer, goed geslapen?” spuwt hij in het spelwater. „Heerlijk, waard,” wrijf ik de slaap uit mijn oogen, „maar je moet de boel wat reiner houden.” Ik veeg opvallend mijn stoel af.

„Dank U meneer”, grinnikt hij ongemanierd en komt dan gelukkig met de cognac en de keien aanzetten.

„Eerlijk of vals?”

„Valsch waard”, maar ik ben te eerlijk en verlies. Als ik bij het schudden de dubbele zes stiekem neerschuif, ziet hij het altijd. Ik bij hem niet.

„Drie-twee uit de mouw”, broemt hij, maar ik weet wel beter!

„Twee-vijf uit de zak”, doe ik terug.

„Gezien”, zegt de slimmerik triomphantelijk, „dat kost U weer een rondje”. Na een tijdje ga ik woedend weg.

Om mijn gemoed wat te luchten ga ik naar de vanouds bekende slijterij „De gebroken kruik”. Als ik binnen kom zijn ze er al allemaal.

„U bent laat meneer; we dachten al, die heit eindelijk het delirium en ligt in 't gasthuis”, zegt de man met het brilletje achter de toonbank. Ik grinnik zuurzoet mee en knik maar gauw naar zijn roode neus als hij de kruik grijpt.

„Met een kop, meneer.”

„Je gezondheid, kastelein, heeren.”

Heerlijk klokt het naar binnen, de tweede ook.

We hebben het altijd over de politiek, maar omdat ik geen tijd heb om de krant te lezen, ben ik weinig op de hoogte en bepaal me tot goed- en afkeurende knikken. Eén ventje is er echter, waar ik gruwelijk het land aan heb. Hij is klein met een parmantig rond buikje en spichtige oogjes en staat altijd achter de toonbank te gebaren en te redeneeren of hij de wereld in zijn zak heeft. De anderen luisteren met ontzag naar hem, maar ik mag hem niet. Als 't even kan spreek ik hem tegen.

„Ordering, dat is het wat we noodig hebben, op elk gebied”, kraakt hij.

„Kom, kom”, sputter ik tegen.

„De onvermijdelijke consequentie van de tegenwoordige chaos is bloederige anarchie”, kwekt hij.

„Och, och”, zeg ik meewarig.

„De eenheidsgedachte moet in ieder menschenhart met de melk worden ingegoten”, kleppert hij.

„Poeh”, spreek ik tegen.

„Kijk bijvoorbeeld naar de wanorde in het bakkersbedrijf”, keft hij.

„Nooit”, onderschep ik gevat.

„Het gevoelsleven van de groote massa...”, begint hij te kwaken.

„Jasses”, protesteer ik.

Hij probeert me doordringend aan te kijken.

„U bent een gevaarlijk demo-liberaal.”

„Specht”, scheld ik terug.

Ziezoo we hebben ruzie. Hij maakt me voor van alles uit, terwijl ik drink. Dan ga ik schelden, terwijl hij drinkt. Tenslotte laat ik me verwijderen wegens ordeverstoring.

„Tot morgen, kastelein, heeren.”

„Tot morgen meneer.”

Nog net kan ik naar de dragonder. Ze houdt een kleine verlovzaak in een kelder en is groot en zeer sterk. Ik weet evenwel hoe haar aan te pakken en stap er zeer opgewekt heen.

„Ha, die dragonder”, begroet ik haar vanaf het trapje.

„Netjes blijven kereltje, anders ga je er subiet uit”, hijgt haar boezem.

„Wel bliksekater dekselsche meid, als de wind een lichte en vlug wat, ik heb een keel als een woestijn”. Meteen vlucht ik naar het urinoir, want ze zet haar handen in de zij. Daar tref ik haar man, een onverbetterlijke kolieklijder. Hij zit nogal onder de plak en zoekt daar altijd wat rust, omdat zij er niet mag komen wegens het bordje „heeren”. Ik vraag hem er een van me te komen drinken aan de bar en hoe het met hem gaat.

„Slecht meneer, d'r zit geen gang in”, zegt hij somber, als de dragonder hem wantrouwend een halfje toeschuift. Hij begint me zijn treurige levensgeschiedenis te vertellen met trage, droeve stem. Ik heb die al vaak gehoord en wacht op het moment, dat hij zal gaan snikken. Hij houdt het iets langer uit dan anders. De dragonder spoelt met de rug naar ons toe de glazen, de klok tikt hoorbaar. Ik raak wat bewogen en begin over me zelf te praten. Hoe ik vroeger goed oppaste, maar op hartjesdag een klap op mijn hoofd kreeg en pas den volgenden avond wakker werd. „Sindsdien is mijn heele indeeling in de war en kan ik de zon niet meer te pakken krijgen. Als ik nou nog eens een klap kreeg...” De tranen wellen ook bij mij op en zoo zitten we daar stil te drinken om elkaars verdriet. Dan stuurt de dragonder hem naar bed en mij er uit; 't is sluitingstijd.

Ik struikel over 't stoepje naar buiten en dwaal peinzend door de koele nachtlucht met de flonkerende sterren boven mij en met de maan als baken naar Driekes. Hij houdt een clandestiene zaak met bier en zoo. Ik bel driemaal en stommel naar boven.

„Dag meneer”, zegt een lieve stem. Het is Fifi. Zij is zéér mooi en zoent me klappend op het voorhoofd; ik mag haar graag. Driekes zit al in het achterkamertje klaar met de kaarten, achter het wankle tafeltje in den hoek. Hij heeft daar geloof ik zijn leven lang gezeten. Hij knikt me toe, beduidt me te gaan zitten en geeft zwijgend. Hij is een man van zeer weinig woorden. Ik schenk me in uit een bierflesch. Wij spelen, de meisjes babbelen en breien. Nu en dan gaat de bel. Ik speel vrij vals en win, het lukt me nu veel beter. „Fifi, bier uit de keuken”, roept Driekes, als de buitendeur slaat en zij weer binnen komt. Zij brengt het met een lachje voor mij; ik geloof, dat ze nog steeds een stille hoop koestert. Tevergeefs hoor! Wij spelen door, wij drinken door, de klok tikt door. Het breiend gedoe is langzamerhand verdwenen. Dan knikkebolt Driekes in slaap, zakt met zijn kale hoofd op tafel. Ik lach en laat er wat bier over loopen. Het stroomt in twee straaltjes naar beneê. Ik mijmer en drink en geniet van de rust. Het gelige hoofd is als een zonnebloem, ik wil haar plukken, maar kan niet. De kamer begint te bewegen, het plafond deint op en neer op de golven van mijn diepe gedachten, de wanden waaien me klappend koelte toe. De lamp waait heen en weer en gaat af en toe uit. Moeizaam ga ik op mijn hoofd staan en kijk naar de platen op den muur, die ook op hun kop zijn gaan hangen. Het is aardig, het is schoon, het is prachtig!

Dan bekruipt me plotseling een onbehaaglijk gevoel; ik kijk naar buiten en waarachtig, de ochtend begint al te gloren. Ik moet me haasten, anders kom ik niet meer thuis. Ik leg Driekes wat guldens op het hoofd, glij geluidloos de trap af en dans naar huis. De straten zijn leeg en verlaten, nu eens moet ik heuvel op, dan weer heuvel af. Daar ben ik thuis. Ik trap de deur open en hol door de kronkelige gang; de trap naar boven is zeer stijl.

„Dag juffrouw”; Zij antwoordt niet. Op mijn kamer kleed ik me snel uit, de jas, de das, de boord, de schoenen. Wasschen stel ik even uit. Een laatste glaasje en hoepla, onder de wol. De lantaarn toovert schoone kleuren in mijn oogen, de eerste melkboer ratelt. Daar gaat de lantaarn uit, de zon op, maar ik ben reeds verzonken in de diepe slaap van iemand met een rein geweten en merk het niet.

N. A. S.

'T STOEPJE

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Staat U mij toe te beginnen met U mijn verontschuldigen aan te bieden. Ik weet het, Mijnheer de Hoofdredacteur, het Officieel Orgaan heeft tegenwoordig soms meer van een blad vol Stoepjes dan van een blad vol belletrie. Maar toch, Mijnheer de Hoofdredacteur, moest ik in dit geval de pen grijpen om mijn verbazing, neen, sterker, mijn verontwaardiging te kunnen luchten. Ik wend me nu dan ook tot

Mijnheer Schoemaker,

Ongetwijfeld mag ik van U verwachten dat U het Officieel Orgaan even nauwkeurig leest, als ik dat gewend ben te doen. Het zal U dan ook opgevallen zijn, wat een uitstekend Redactioneel de Spiegel van 14 December j.l. bevatte. Vooral zou ik Uw aandacht willen vestigen op de 8e alinea, behelzende het bezoek van leden van het D.S.C. aan hun stambioscopen. Hoewel het groote bioscoopbezoek, vooral van Heeren Eerstejaars mij maar al te bekend is en hoewel ik daar steeds weer pijnlijk door getroffen word, vooral wanneer ik 's avonds rondwaart door de leege zalen van de „Phoenix”, deed het mij toch prettig aan hier van Redactiezijde de aandacht op gevestigd te zien.

Na de pagina's 2, 3, 4 en 5 gelezen te hebben, kwam ik tenslotte tot pagina 6. En wat moest mijn oog daar treffen? De oprichting van de Delftsche Studenten Film-Kring, met als doel de belangstelling voor de filmkunst te stimuleren(!!) en de leden nader te brengen tot de goede film. Mijn God, mijnheer Schoemaker, hoe komt U tot dit plan? Ik begrijp het niet en mijn verontwaardiging is dusdanig, dat woorden totaal tekort schieten om haar te schetsen. Ik zou U daarom de volgende vragen willen sellen. Misschien dat Uw antwoord mij een tipje van de sluier op kan lichten:

1. Beseft U dat de verhouding Bioscoopbezoek-Societeitsbezoek absoluut fout is en dat U met Uw Filmkring tracht deze verhouding nog ongunstiger te doen zijn? U ontnemt de jongens n.l. een avond om op de Societeit te verschijnen.
2. Zoudt U niet liever een Delftsche Studenten Societeit-bezoekende Kring stichten?
3. Als U nu persé een film wilt draaien is er dan geen D.S.A.F.V. die dit doen kan en U met Uw Kring toch volkomen overbodig maakt, of hebben deze lieden het zóó druk dat het arbeidsterrein gesplitst dient te worden?
4. Wat denkt U als volgende stap van een Delftsche Studenten Dansles-Kring?

U, Mijnheer de Hoofdredacteur, van harte dankend voor de plaatsruimte,

W. H. VERLOOP.

Mijnheer Verloop.

Nog grooter dan Uw verbazing was mijn verbazing, toen ik, na het lezen van Uw Stoepje de ledenlijst van de Filmkring doorbladerde en tusschen de 548 leden, die zich in drie dagen tijds hebben opgegeven, op no. 6 Uw naam tegenkwam. Ondanks deze onverklaarbare tegenstelling tusschen Uw woorden en Uw daden, hoop ik dat mijn antwoord op Uw vragen U zal kalmeeren.

- 1.) Ik ben het volkomen met U eens, dat het overmatig bioscoopbezoek een zeer ergerlijk verschijnsel is. Het is dan ook het streven van den Filmkring de smaak op een dusdanig hoog peil te brengen, dat het normale bioscoopprogramma geen enkele attractie meer zal kunnen bieden. Overigens had U dit zelf ook kunnen bedenken aangezien U blijkbaar terdege kennis genomen hebt van de doelstellingen. Ik kan tenminste niet aannemen dat U alleen lid geworden bent om ongeknijpte films te kunnen zien.
- 2.) Ik vind het bijzonder jammer dat U het Bestuur al een slag voor geweest bent. Het was onze bedoeling binnenkort als bijzondere verrassing alle leden zonder extra kosten lid te maken van deze nieuw op te richten kring.
- 3.) Wanneer U het antwoord op Uw eerste vraag hebt begrepen, is het U ongetwijfeld duidelijk dat het samenstellen

van een goed filmprogramma een verre van eenvoudige opgave is, die aan het Bestuur telkenmale vele dagen tijd kost. Nog daargelaten de vele proefvoorstellingen, welke het Bestuur moet bijwonen om alle films te kunnen keuren voor zij voor een vertooring voor den Filmkring in aanmerking komen.

4.) Bijzonder geslaagd. Wellicht zult U ook met een nieuw Dispuut „ter verkrijging van de feestvreugde op Apollo- en Tooneelbals” veel succes kunnen oogsten.

Mijnheer de Hoofdredacteur, U dankend voor de verleende plaatsruimte.

R. P. SCHOEMAKER.

VAN DEN KLAPSTOEL

Heerenconcert

Deze avond was vervuld van een sfeer, die den ouden Corpsgeest waardig is. Dit concert hadden wij jarenlang moeten missen, trouwens het laatste droeg het stempel van onrust in onderdrukking. Het was daarom niets verwonderlijks dat vele Eereleden en oudleden en leden waren gekomen, sommige met muziekpartijen onder de arm, om de muzikale uitingen van Apollo te kunnen aanhooren en sommigen vervuld van de gedachte in deze mystiek verlichte zaal zelf muziek te kunnen maken.

En mocht dan de traditioneele Bisschop ontbreken, de kaarsen en Goudsche pijpen waren er, als onafscheidelijken van een Heerenconcert. Een rookwaas omhulde de vleugel en lessenaars, waarachter de spelers zaten. Er werd muziek gemaakt met een enthousiasme, die aan aanwezigen met volle teugen wist te bevredigen.

Zoowel op het officieele als onofficieele gedeelte werden wij steeds geboeid door strijken, piano, zang, muziek van Bach tot Modernen en zelfs eigen composities.

De oude, ondefinieerbare sfeer van gezelligheid, waarmee we op de vroegere Heerenconcerten zoo vertrouwd waren geraakt, was er weer en hield velen, na ruimschoots van de muziek genoten te hebben, tot laat in den nacht op de Societeit.

Mais le seul bon ton
C'est le Bourdon.

H. R. H.

VEREENIGINGEN

D.S.M.G. „Apollo”.

Het Bestuur heeft zich bij zijn laatste wisseling op 19 December als volgt samengesteld:

W. MULLER,	President,
W. J. WOLFF,	Secretaris.
P. F. W. DE NEEVE,	Thesaurier.
F. W. DE VLAMING,	Bibliothecaris.
H. SALM,	Commissaris.

Namens het Bestuur,
W. J. WOLFF, Secretaris.

D.S.R.V. „LAGA”.

Op 9 December j.l. heeft het Bestuur der D.S.R.V. „Laga” zich als volgt samen gesteld:

R. A. Brzesowsky	President.
K. F. Valken	Secretaris.
E. H. van Broekhuizen	Thesaurier.
H. P. Verschuur	Commissaris-A.
J. van der Hoeven	Commissaris-B.

Namens het Bestuur der D.S.R.V. „Laga”.

K. F. VALKEN, Secretaris.